

BRATISLAVA

2019

Přepis
besedy
konané
5.4.

Iva Adamcová

Iva Adamcová – Bratislava 5.4.2019

Děkuji Paľovi za krásné přivítání, i organizátorům. Všechny vás tady vítám, vidím tady spoustu tváří, které znám, a už léta. Já mám velikou obrazovou paměť, bacha na mě. A ve Vajnorské jsem vlastně skoro jako doma.

Mně zajímavým způsobem dnes přišlo takové téma, které vám mám napřed říct, protože lidé neustále tápají a pořád hledají ve všem, samozřejmě tak jak se objevují ve vašem osudu a ve vašem okolí a ve společnosti. A hlavně teď tedy se vám to vařilo na Slovensku, co si budeme povídat. A mimochodem, paní prezidentku vám z celého srdce přeji, protože se mi hrozně moc líbí. /Potlesk/ Chci vám ještě ale říct, abyste byli ti, kdo ji budou podporovat ve všem dění, protože ona to jednoduché mít nebude, a to vy víte, takže ji podržíte. Vy už budete samozřejmě znalí.

Nicméně se vrátím k tomu, co jsem vám chtěla říct. Víte, kdo je to převaděč? Samozřejmě, že víte už ze základních přednášek, že jsem převaděčem do 5D neboli informátorem postupu, tak jak Vědomí se mění v této době. Ale zároveň převaděč je porodní bábou. A já jsem porodní bábou, abych vám vysvětlila princip, který vám dneska možná osvětlí to, co se odehrává, protože tak jak posloucháte můžete poslouchat léta, než vám dojdou věci, které vám říkám, a to jste si sami už všichni ověřili.

Planeta vlastně ve 3D sféře, to znamená od doby, kdy vzniká hmota, což je fyzikální zákon, a vezměte si, v Teplicích nad Metují jsem o tom mluvila, kdo na audiu ještě nenarazil, tak si to pusťte, protože Bůh je opravdu vše. Ano, Bůh je i hmota. A vzniká na začátku třetí dimenze, kdy zchladne velice horký vesmír, který vznikne - ta jedna buňka toho vesmírného těla. A pak nastává zvláštní období, a velice dlouhé období, kterým vlastně Vědomí, které je obaleno hmotnou složkou, tak pokračuje v takzvané 3D sféře. 3D délka časoprostorové křivky znamená prenatalní období. Slyšíte to? „Pre“ je před a „natale“ jsou vánoce. Předvánoční období, kdy se narodí Jezulátko, dítě. Ano, jste Vědomí, jste božské Vědomí, které musí velice dlouhou dobu podléhat iluzi, že je hmotnou složkou. Napřed nemá ani tu iluzi, jenom je dlouhou dobou ve tvaru kamene, je přikryto tím kamenem, pak jste rostlinou, pak jste zvířetem. A následně zvířetem, které si o sobě říká, že je člověk. Stáváte se božskou bytostí a Bohem kompletním teprve tehdy, až prožijete velice dlouhý čas inkarnací v lidském těle. A teprve pak přichází přes porodní bolesti, kdy přichází nějaká ta porodní bába, neboli info, které vás dovede informovat podle toho, jak umíte pochopit, anebo neumíte pochopit tyto informace pro vaši změnu vědomí, která pak nastává. A teprve pak přichází porodní bolesti, které víme, to víme hlavně my ženy, jsou obtížné. Vidíte? Je to naprosto stejné jako v lidském těle. Já jako žena, když budu oplodněná, tak v mém těle se spojí a vznikne malý vesmír druhého lidského těla, vevnitř se nachází jeho Duch, můj vlastní. Tenhle princip je v celém vesmíru nekonečný a mnohonásobný. Je naprosto stejný. Proto na konci roku 2015, dvacátého pátého prosince, jsem viděla, že stojím nad touto planetou, která byla obalená Kristovou sítí. A moje ruce, které svítily, viděly pod tou sítí malé novorozeně. Bylo průhledné, bylo vidět všechny orgány. Tlouklo mu srdíčko, hýbaly se všechny orgány, pohybovalo se malými pohyby, jako se pohybuje malé dítě v plodové vodě. Mé

ruce, když vjely do sítě, síť se otevřela, a to dítě mi zůstalo v náručí, a síť se opět zavřela. Projde pouze Vědomí, které bylo postupně vstříkováno a má plnou dobu těhotenství matky. U člověka to je matka žena, a vy už víte, že u planety je to matka hmota, matka planeta. Teprve tehdy se narodíte a postavíte se na hmotu, a jste božským stvořením. Dřív to nejde.

Fyzikální zákon, kterému říkáme dnes vlastně ego nebo hmotné vědomí, je ale dobrým učitelem. Vy se teprve tvoříte, abyste byli nestranní, abyste milovali skutečnou realitu všech ostatních zdánlivě oddělených těl. Proto jsem vaším porodníkem, ale jenom těch, kteří pochopí. Nejde proces urychlit. Vy potřebujete mít všichni plnou časoprostorovou křivku. Neznamená to, a to už vy víte, že někdo, kdo ji ještě nesplňuje, je méněhodnotný, protože naší skutečnou realitou je Vědomí Boha, kterým jsme všichni. I ti, kteří dnes vytvářejí úplně jinou složku na planetě. Nejsou hodni opovržení, oni jenom útočit musí. Proto v této době, kdy planeta přechází tuto hranici, kterou je kruh - je to vlastně koule, je to povrch koule, protože na všechny směry vytvářejí planety své dráhy a každá planeta, která v této době překračuje hranici časoprostorové křivky, která končí ve 3D, má vždycky napsanou takzvanou božskou knihu neboli informace, které se tam vždycky nacházejí. Jenom DNA a osud planety, který je nastaven v dějích a vědomí planety se vsunuje, inkarnuje, v různých rolích se slučuje. A ten, kdo ji jednou prošel, nemusí číst konkrétní bibli jednotlivé planety. Vy ji žijete. Vy jste pochopili princip. Proto ti, kteří se dnes účastní obrovských útoků, ať je to v politice, připravují se různá dramata, hlas ega nabádá různé lidi, aby ubližovali druhým a oni poslechnou, nemohou za to. Dokud budete útočit na činy kohokoliv jiného, a nebojte se, jsou třídy, které splňují své požadavky, to znamená, že i když vy odstoupíte od svých útoků, druzí, kteří ještě mají za úkol ve své třídě bránit a útočit, oni splní svůj úkol, ale vy také. Jde jenom o to, jak dlouho jste tady v časoprostorové křivce.

Tak a začínáme konečně s otázkami. Minule jste měli takový štos otázek... Teď jsem si tedy přivezla, mám jich hodně, ale vy tady jich máte velmi, velmi málo. Když tak o přestávce napište své dotazy, ať vám mohu konkrétně tady na místě odpovědět. I když tady mnozí jsou, co mi poslali na mail otázku. Takže jdeme na to:

Milá Ivanko, pochopil jsem, že nemoc je převzatý odpor hmoty těla, ale nemoc je i platba. Jak vím, zda probíhá platba, z níž se mohu radovat nebo mám nemoc, kterou způsobuje odpor? Musí platbu vždy doprovázet bolest? Mě v podstatě už dlouho nic nebolelo, jsem z toho dost konsternován, protože vím, že pár uvědomění už bylo a byl bych rád něco poplatil, a nevím, kde se to zaseklo. S úctou a poděkováním Ivánek Usmátý.

Iváнку, já ti to trošku, maličko narovnáám. Je tam ještě maličký gulášek s malou bramboračkou. Takže, platba a nemoc je to samé. Jestliže já jako Vědomí převezmu odpor těla, to znamená, že mi našeptává myšlenkou hmota těla mého jména, kterým nejsem, ale je to vlastně moje bydliště, můj domeček. Moje jméno je číslo popisné, aby bylo jasné. Zkuste si představit, že každé to vaše tělo má své rodné číslo. To je to samé. Tehdy tělo vyprodukuje odpor, dejme tomu třeba na trojce, má zlost, něco odmítá,

nechce to, brání se tomu zuby nehty, je naštvaný, brblá si, takže někde v budoucnosti za tohle převzetí toho chování, ve kterém já pokračuji, se objeví platba, a tou platbou je nemoc. Je to to samé, je to vlastně synonymum.

Když ten člověk žije trvale ve 3D, nechápe to. To znamená, že mnohé jeho budoucí platby, budoucí nemoci jsou právě z toho, že jsem dneska nepřijal nemoc. Vy si to protrpíte, ale protože jste ji nechtěli, tak zároveň s probíháním této platby neboli nemoci vy si zapisujete v budoucnosti něco jiného a podobného, zase něco odmítáte.

Takže, když už potom přijde informátor na každou planetu, tak vám vysvětlí, jakým principem se to děje, co jste a čím nejste. A tehdy už můžete poprvé zažít, že když vás něco bolí nebo přijde nějaká ta platbička neboli nemoc, tak že už ji nemáte odmítat, protože platit se musí. A bez odporu, samozřejmě. Odpor vždycky vytvoří další následnou nemoc neboli platbu. Takže pak se vlastně tím pochopením, co se tady odehrává, už velice hodně zredukuje budoucí stav, a s tím se počítá. Je jasné, co pochopíte. A je jasné, co nepochopíte. A to se vám samozřejmě posunuje dál. Už je ti to jasné, Ivánku? Výborně.

Ted' bude pár otázek takových docela hezkých, tak se těšte.

Dobrý deň, pani Ivanka, už som vám kedysi písal a zase mám zopár osobných otázok, ktoré mi víria hlavou. Budem rád, ak odpoviete.

Po prvé: Jeden švagor je Talian, druhý Francúz... Ako sa s nimi dorozumievate, keď neviete ich reč a ani oni česky?

Tak to je velká iluze. Za prvé, já jsem se v dětství kdysi dávno učila anglicky. Ale musím se přiznat, že jsem tomu moc nedala. Ale zajímavé je, že když čtu angličtinu nebo ji slyším, tak většinou rozumím. Neumím to zase říct zpětně, ale rozumím. A hlavně se nestydím, že neumím dokonale. Takže když potom po mnoha letech přišel první zeťák, tak jsem se s ním uměla v té angličtině domluvit. Rukama, nohama, k tomu jsem ještě přidávala různé věci, ale on byl úžasný a je úžasný, takže si rozumíme. Navíc tam existuje takzvaná řeč srdce, která působí, protože my se máme opravdu velice rádi. A navíc, jak byla přítomna i moje dcera, tak když jsme si něco nerozuměli dokonale, tak ona byla schopná nám to přeložit. A navíc tam potom vyrůstaly paralelně jejich děti, takže když vyrůstaly, tak uměly obě řeči, dá se říct. Dneska ti nejstarší vnuci mluví krásnou češtinou a rozumí. Francouzštinu bych se sama nemohla naučit, to potřebujete chodit na kurs, to se jinak vyslovuje. Ale italština ne, takže italsky jsem se začala učit z lásky k Paolovým rodičům. A nejstarší vnuk, francouzský, se učil italštinu, má z ní maturitu. U nás je taková všehochuť, takže když nevím jedno slovíčko z jednoho jazyku, tak tam dosadím zase z druhého jazyku - a už si rozumíme, když ne, tak z třetího, ale hlavně ty děti mluví i česky, takže je to takový nádherný labyrint, který se rozmotává. A rozumíme si skutečně naprosto všechno. Takže se s nimi dorozumívám tímto způsobem.

Po druhé: Čo oni vravia na takú svokru? Chápu vaše učenie?

Ano, do jisté míry ano. Ne úplně dokonale, ale už vědí, že když je k něčemu nabádám nebo směřuji, už si vyzkoušeli, že je docela dobré tu tchyni asi možná poslechnout. Já jsem jim nikdy nebránila, aby to udělali po svém, ale varovala jsem je před tím, co se stane - a ono se to vždycky stalo. Já jsem je za to vždycky i pochválila, když to udělali jakoby obráceně, protože oni vlastně splnili tu svou zkušenost, a pak mi lehce mohli dát za pravdu. Takže nebraňte svým dětem, aby si něco vyzkoušely. Ono je to někdy skutečně velice zajímavé, jak „urychlíte“ jejich vývoj. Když budete bránit dítěti, aby někam nešlo... Já si pamatuji, kdysi dávno, když moje starší dcera měla patnáct let, to bylo v září v roce 1996, tak byl v Praze Michael Jackson. A já jsem věděla, že mé děti musím nechat osahat, co to je dav lidí. Tenkrát mě známí varovali: „Víš, nedělej to, ty riskuješ!“ Říkám: „Ne. Já tam budu s nimi. A já jim to musím zprostředkovat, aby věděly, co to znamená, když se hýbe masa hmoty.“ A byla to pro ně jedna z nejdůležitějších informací, kterou mohly získat v té době. A dodneška, když se o tom bavíme, tak jsou za to opravdu hodně vděčné. Ale bránit někomu, to si poškodíte vaši trojku a docílíte pravého opaku, protože každý z nás si potřebuje všechno zažít, potřebuje vlastní zkušenost, aby se poučil. Na to nezapomeňte.

Po tretie: Čo vraví vaša mama na toto vaše učenie? Ona vie, čo robíte na tých prednáškach a počúva to?

Ne, moje maminka nepočúva. Moje maminka kdysi dávno dospěla k výkladu, když jsem ještě dělala těch dvanáct let výklady. A můžu říct, že si poslechla tak asi padesát procent. Ze začátku poslouchala perfektně a pak bylo vidět, jak už je rozptýlená. A když uplynuly asi čtyři a půl hodiny toho mého povídání, najednou mi řekla: „Asi pojedeme na hřbitov.“ A to jsem věděla, že jsem dovršila všechny informace, které jsem jí mohla říct. Ale od té doby se mě už nebála. Ona předtím měla zvláštní pocity. Já jsem nikdy nebyla léčitелеm, přesto kdykoliv jsem se jí dotkla, tak cítila vrnění, brnění a bála se těch věcí. Myslela si, že jí něco dělám, takže v téhle době prožívala sporné prožitky. Ale od té doby to bylo v klidu. Ona dnes ví, že miluji lidi a že vy milujete mě. Víte, ona je teď velmi vážně nemocná, opravdu velmi vážně. A je to pár dní zpětně, mi řekla: „Já se už o tebe nebojím. Já vím, že až zavřu oči, takže ty tu nikdy nezůstaneš sama.“ Takže já vám za ni strašně děkuji. Jí se bude velice dobře odcházet. /Potlesk/

Po štvrté: (Tohle vás pobaví, mě to taky pobavilo.) Raz ste vraveli, že na tomto svete nebudete dlho. A v inej prednáške zas tvrdíte, že na starobu plánujete prerobiť nejaký starý dom a tam žiť. Načo je vám prerábať ten dom, keď za chvíľu pôjdete na druhý svet? Či už to neplatí? Predĺžili ste si víza?

Tak koukám, že už čekáte, kdy zaklepu bačkorami... /Smích/ Podívejte se, něco vám řeknu. Už jsem o tom sice mluvila mnohokrát. Ale ono je taky možné, že jsem o tom mluvila třeba na statku a nevypustila jsem to veřejně. Víte, ego vás zkouší napřed tím, co jste prožili v minulosti. Kdo vám co udělal, kdo vám co řekl... A teď z různých úrovní čaker útočí na činy druhých lidských těl, anebo na situace. To je ještě ten nejhrubší egoismus, který existuje, to největší svázání a boj hmoty s hmotou. Jakmile si ale srovnáte tyto věci, a pochopíte, přestane pro vás minulost existovat. A ego začne další

část výuky a ukáže vám budoucnost. Je to v oblasti bílé magie. Ukáže vám buď něco krásného, na co se strašně těšíte, a už chcete být tam a ne tady, to jste taky v prdeli. Anebo vám ukáže něco hrozného, a vy tam nechcete jít. To je takové to brzdění, slyšíte, jak skřípou ty brzdy, jak se bráníte tam jít a obcházíte to. Vy taky potřebujete v této době, kdy hmota projektuje tyhle věci před vámi, dodržet přítomnost. Ano, Ivě bylo ukázáno, že nebude žít dlouho, ale víte, staroba je až nad věk osmdesát let a výš. Teď už se to začíná i prodlužovat. Takže já teď budu mít za necelý měsíc šedesátku a připadám si jako mladá holka. Sice se asi té osmdesátky nedožiji, ale to taky mohl Satánek kecat. Vy potřebujete žít v přítomnosti. A to, co se v tom vašem osudu odehraje, musíte odkráčet tak, jako kdybyste to neviděli. Vy se zkrátka na něj musíte vybodnout i v tom plusovém i v tom minusovém pohledu. Musí vám to být jedno. Ano, já se přece najednou nepřestanu starat o dům: „Hele, já za pár let zaklepu bačkorami, tak nechám spadnout komín a vyprdnu se na topení, to už nebudu investovat.“ To je to samé jako když jsem vám říkala, že jednou nebudou peníze, tak mi psali lidé, jestli mají vůbec šetřit. To pak zase Satánek říká: „Aha, tak teď si naberu hypotéky a pak to nebudu muset platit.“ To byly různé varianty, co si s vámi potom to hmotné vědomí dělalo. A já jsem se obrovsky bavila.

Takže vidíte, že vy potřebujete žít pak dál, jako kdybyste nevěděli. Pozor, bílá magie hodně dá na to, co zahlídne, a to je její veliký problém. Takže, když moje děti mi potom koupily domeček, který byl na rozpadnutí, a nemám na tu opravu, tak to čeká, zatím ho využíváme jiným způsobem. Máme ho spíš jako skladiště věcí, které se nám na statek nevejdou, je to blízko, a také si tam Zdenička dělá permakulturní zahrádku, ať to tedy někomu poslouží, když už tam tu půdu máme. Ale jestli přijde ten čas, aby se opravil, přijde. Když nepřijde, odvede mne osud někam jinam, tak to taky bude. Já přece mohu dělat věci jenom tak, jak přicházejí. Jednou mě kdysi v Uherském Ostrohu někdo oslovil a říkal mi: „Vy jste taky přece chtěla statek, nebo centrum duchovní.“ Nechtěla. Já bych se nedemolovala nikdy žádným přáním, když jsem na to neměla peníze. A vidíte, dostala jsem ho. Přišel zeť, který sám měl nápad tohle udělat. A pak deset let moje děti jenom pracovaly, aby se to uskutečnilo, aby se toho vzápětí vzdaly.

Víte, když jste celek a vaše hmota neútočí, děláte všechno, máte všechno, aniž byste to chtěli.

Já vám řeknu příběh, který se odehrál dva dny zpátky. Na statku jsem se hodně věnovala tomu nádvoří, a samozřejmě práci, protože já se potřebuji uzemnit těžkou prací, protože když s vámi pak tři dny v jednom kuse mluvím, tak bych byla vymístěna. Takže já se potřebuji zakotvit. Tak tahám těžké kameny, orám a nevím, co všechno dělám, a je mi strašně dobře. A my tam teď máme parkoviště, které jsem několikrát už předělávala, uhrabovala. Ale přesto, když namokne, a pak otáčíte ta auta přes ty zatravněné plochy, ty pásy, tak to auto, jak je těžké, tak udělá velkou díru. Do toho vy pak šlápnete a máte zablácené boty a roznáší se to. Tak jsem se rozhodla, že odryji ty travnaté plochy. A pozor, ta hlína ohromně ztvrdla a nedala se ani krumpáčem oddělat. Ale já nedbám na věci. Já vím, že to je můj úkol, že se musí udělat, tak bez žádného odporu to jdu udělat. A především jsem ještě jela na statek a později pak chodím za maminkou do nemocnice, připravuji jí jídla, která je schopná sníst. A tak jsem ještě jela

ráno dřív s představou, že tím krumpáčem budu čtyři hodiny odkopávat obrovsky tvrdou jílovitou půdu. Bez odporu. Přijedu, převléknu se do mého pracovního oděvu, sejdu dolů, a jak jsem otvírala ty domovní dveře na statku, tak za nimi stál náš soused Luděk ještě s jedním brigádníkem, který nám přijel pomoci. Tak jsem se s nimi přivítala a on mi říká: „Já jsem celou noc, Ivanko, nespal,“ a pozor, já jsem spala jako miminko, „já jsem nemohl spát, já jsem celou noc přemýšlel, jak ti ulehčit práci, abys nemusela kopat krumpáčem.“ A to už jsem tedy zareagovala: „No, to mě zajímá, povídej, vymyslel jsi něco?“ A on: „No my tady přece někde musíme mít vrtačku. Tam je takový nástavec, a to se rozbourá, ta půda, oni se odlomí ty kusy.“ A v tu ránu mu říkám: „Zastav.“ Protože den předtím mi František přinesl tyčku s takovou kovovou packou. Na těch zatravnovacích pásech jsou takové zácvakové pacičky, tak na ty jsem bouchala a ony se zaryly do té hlíny, a pak jsem je dosypávala hlínou. Tak jsem to zkusila a ono to šlo úplně jak po másle. A on říká: „Počkej, počkej já ti přinesu majzlík.“ A pozor, dostala jsem k svátku takzvaný modlitební kobereček, to byla sranda, takovou tu klekačku na zahradu. Tak tu jsem si hezky dala pod prdel, roztáhla jsem nohy a bouchala jsem tím kladivem a zpívala jsem si. To bylo nádherné! Na mě se chodili koukat i sousedi.

Včera jsem přijela pro Zdeničku na statek a ten brigádník Péťa, který nám přišel pomoci s jinými věcmi, tak dělal už čtvrtý pruh. Já říkám: „Péťo, ty jsi úžasný, ty mi takhle pomáháš...“ A on: „Já když jsem tě včera viděl, jak jsi byla šťastná, já jsem si to musel vyzkoušet!“

Tohle dělá Bůh, to si pamatujte. To nadšení z jakékoli obtížné práce, já jsem to měla vždy. Vždy jsem k sobě natáhla spoustu lidí, kteří mi chtěli pomáhat. I když jsem byla jako malé dítě. Nechcete nic odmítnout. Ono vám to vaše Vědomí celku vždycky pomůže.

Najviac nechápem toto: Máte priateľa, ktorého milujete a on vás, a nežijete spolu. Nechápem, prečo ste oddelení alebo čakáte, kým budete obaja zrelší alebo na správny čas? Kedy bude ten čas? Niekde zarába vo svete, ale život nie je o peniazoch, tie nie sú podstatné, dôležitá je láska, tak neviem, na čo čakáte.

Já jsem tady od toho, abych vám zprostředkovala info. A to, co vy považujete za špatný život, a budu ho žít já, abych vám ukázala, že jsem šťastná, že to není o tom, co se děje, ale jak se k tomu chováte, jak k tomu přistupujete. Můj život kdyby měl kdokoli z vás, tak ho totálně semele. Ale mě ne, mě by nezdrtilo vůbec nic. To znamená, že my jenom respektujeme věci jaké jsou. Žiji s mou maminkou, kdybych se bývala odstěhovala třeba ve dvaceti letech někam dál, spoustu lidí nežije se svými rodiči, ale když máte maminku, která je třicet let vdovou a jste jedináček, tak ji nenecháte samotnou, protože víte, že už je stará a musíte se o ni postarat. A podobné věci drží i mého muže v cizině. A my bychom nebyli šťastni, kdyby trpěli okolo nás druzí. Pro nás to není oběť. Oběť neexistuje, když děláte věci rádi. To si pamatujte. Jenom když máte protivenství, tak si připadáte jako obětní beránci. Ale věci jsou jiné. Takže nešťouejte do děje, který vy vidíte. Je klamný a říká vám ho oddělenost, vaše hmotné vědomí. Já jsem šťastná, a

můj muž také, že žijeme vzdáleně, jestliže souhlasíme, jsme spolu, protože hmota nám nedělá překážky. Tohle je realita 5D.

V téhle otázce je ještě pohled, který se týká 3D světa, kdy ten člověk ještě nerozumí, oč tady jde.

Ještě je tady jedna otázka:

Nemáme nikoho posudzovať ani preklínať, lebo ten človek sme my, časť nášho vedomia. OK. Ale ja nekritizujem niekomu dušu, ale telo. Keď niekoho neznášame, prajeme mu smrť, my nechceme, aby zmizla jeho duša, čiže naše vedomie v ňom.

Tak a pozor, to je důležité, hmota není vaše skutečná realita. Je to iluze, která neexistuje. Jestliže já budu tady třeba Viki považovat za hroznou ženskou na každé čakře: na první že je špatná, na druhé mi bude vadit, jak se hrozně směje, na třetí budu zuřit, že mi něco nedala... Tam jsou různé varianty. Pak budu litovat, že ona je ke mně taková, a já zase ne, já se snažím být lepší... Ano, tak podlehnu tomu, co mi našeptává hmotná složka, kterou nejsem. A už je to hmota na hmotu. Což je iluze tohoto divadelního představení, ve kterém žijete, ale nejste to vy. Ale já už nebudu útočit na Viki, i kdyby dělala šílené, třeba i kriminální věci, což ona neudělá, ona je báječná. Bacha, pro mě je každý báječný, to by řekl Dan. Ano je. Já vím, že vy jste Vědomí, že nejste hmotná těla, ať dělají, co dělají. Ke komukoli ve hmotném těle nebudu mít žádnou připomínku, protože vím, že to, co dělá druhým lidským tělům ho potká, neboť to dělá sám sobě. Na Vědomí, které je skutečnou realitou, se posadila hmota a klame vás, že jste někdo jiný než jste. A tady vidíte, že dokud budete podléhat iluzi hmoty kým jste, tak se nemůžete vymanit z iluze hmotného vědomí. Ať si každý dělá, co chce. On je odpovědný sám za sebe, za své vlastní konání. A mně je jedno, co dělá. Já mu nebudu oplácet. Kdybych mu oplátila věci tak, jak je dělal on mně, tak bych je znova udělala sobě a hmotná složka mně to oplátí. A já už tak hloupá nejsem. A vy už také ne. Budete zažívat ještě dojezdy vašich těl. Ještě budou občas dělat věci, ale okamžitě až je uděláte, už budete vědět: „Jaj, teď mi to ještě ujelo.“ Nevyčítejte si to. Jakmile si to budete vyčítat, posílíte hmotné vědomí. Zasmějte se tomu. Nebojte se. Těšte se, že zas někdo přijde a nastaví novou šanci pro to, abyste to dokázali. Ti, co se ještě bojí znova dopadů, ti ještě jedou v bílé magii, protože nechtějí tu karmu. Karma nikdy nebyla vaše, patří hmotě, je její. A vy jenom vyjdete a odložíte ji s vaším tělem.

Hele, ono to má ještě pokračování, tak si to poslechněte:

Keď mi komár žerie nervy, tiež ho pripučím s dobrým pocitom a prajem mu nové narodenie v budúcom živote.

Tak, teď si představte napasovat si to na člověka. Ano, z tohoto důvodu vás vedu k tomu, že vy jste nikdy žádného živočicha nesnědli. Hmota žere hmotu, aby se posílila, aby tady zůstala. A pamatujte si, hmota má naprosto jiné zákony než Duch. Hmota má zákon silnějšího, a ten tady správně přežívá. Vezměte si, že když se přemnoží jeden druh živočicha, tak se velice zvětší potrava pro jiný druh živočicha, takže ten je pak

potravou pro ten druhý druh, ten se rozmnoží - a ten ubude. To je automatika. Říká se tomu ekosystém. Člověk ve své domýšlivosti, v obrovské víře zachraňovat svět si dovolil porušit tyto zákony. Porušoval je tak, že umisťoval zvířata do prostoru, kde neměly být, nebylo to jejich přirozené prostředí. Uměle je množil, a tím porušil ekosystém planety, a teď ho to dohání.

Já jsem nedávno slyšela výrok jednoho teplického politika, kterého mám velmi ráda. Nebudu ho jmenovat, to se nedělá. On najednou mluvil zvláštním způsobem tak, jak nikdy předtím nemluvil. Říkal: „Víte, když se třeba přemnoží norci, kteří jsou chránění a někde by udělali paseku, tak na velmi krátký čas my musíme vzít tu pušku a část těch norků zastřelit, abychom to zregulovali. A ne být fanatičtí. Když je norek chráněný, tak tomu vlastně nemůžeme zabránit.“ To je to samé, jako teď je na planetě veliké množství kysličníku uhličitého, protože je nás tady hodně. A co budeme dělat? Jak budeme regulovat? Ono se to zreguluje totiž samo. Jestli nebudeme mít dobré životní prostředí pro to, aby přežilo takové velké množství lidí, tak část lidstva zkrátka zemře přirozenou cestou. Je to pravda? A ono se to zreguluje samo.

Člověk byl dřív pyšný. Dneska začíná přicházet na to, že ta planeta si sama zreguluje všechno, co má. To, že byste si chtěli hrát na bohy v bílé magii a zachraňovat každého a všechno, to není možné. Život má svůj běh, který musí být tak, jak je - a vy s tím nic neuděláte. A když budete běsnit, poškodíte sami sebe, a tím se zase něco dobrého naučíte, abyste pochopili to, co jsem vám přišla říct.

Ďakujem, že ste si našli čas na moje otázky a prajem pekný deň. S pozdravom Peter.

Tak, a teď se vrhnu tady na ty vaše:

Paní Ivanka, ako žijeme svoje životy? Lineárne jeden za druhým alebo paralelne, všetky naraz? Keď si vyberáme, že chceme prežiť tento konkrétny život, kedy tvoríme, čo prežijeme v tomto živote? Ďakujem.

Víte, Bůh má všechno najednou, ale pro vás je to ještě velice složité. Já jsem vám říkala - když chodilo Nadjá, tak mi říkalo co bude, co vám mám říkat. Ano, protože moje realita je o několik čaker výš, z hladiny, kde chodí učitelé na planetu 3D, ale zároveň je to moje budoucí já. Zkuste si představit, že nad Ivou je takový tunýlek, takový paprsek a ta časoprostorová křivka, a to máte všichni, to souvisí s planetou, protože planeta je naše celá bytost a vy jste její buňka, takže tak jak letíte, tak v úkolech máte ty svoje rozložené časoprostorové křivky nad sebou. To znamená, že na mě, jako na Ivu, když jsem dneska jakoby ve schránce Iva, tak se ponoří to Nadjá, když je zapotřebí informovanost v nižších vývojových hladinách, tak se ponoří a snese si méně a méně a méně, ale nade mnou jsou děje na planetě za rok, za dva, za deset let, za padesát, za milion let... - jsou všechny hotové. Pouze informovanost mezi jednotlivými dimenzemi je takto zprostředkovatelná, protože když se liší nějaké vzdálenosti čakrálně, tak by nepřežila ta bytost v těle. To mé Božství by bylo tak veliké, že Iva by se vypařila. Takže v každé té úrovni, podle toho, co je zapotřebí sdělit se odloží nějaká část a přijde jenom malinká informace. Tak to máte i vy. Takže vidíte, že vy žijete zdánlivě lineární život,

ale jste paralelně ve všech těch částech, protože, a teď se vrátím k tomu dítěti v těle matky - i vaše dítě, které se teprve připravuje na svět, má ve svém těle proces svého života, všechno na co kývne, co odmítne, co se stane, vše co se nestane se nestane, je to zkrátka nastavené, jeho rozhodnutí, protože ono si přišlo pro zkušenosti. Takže tímto způsobem ano, vše je pravda. I to, i to. Bůh obsahuje všechno, záleží na tom, jak se na to díváte. V každé dimenzi pak odložíte jenom další zádrhel. Pro vás je dnes poprvé hladina překročení dimenze samozřejmě Vědomí. A je to pro vás šokující, že vlastně to, co se tady odehrává není skutečnou realitou, že jste někdo úplně jiný. A tyhle šoky jsou v každém překročení dimenze. Je to krásné. Ale čeká vás dlouhá cesta teď pětkou, pak krátká šestka, dlouhá sedmička, krátká osmička, dlouhá devítka a tak dál... Máte se na co těšit.

Kedy si vyberáme, že chceme prežiť tento konkrétny život?

Už při zrodu vesmíru. Ano, bílá magie vám říkala, že to je těsně před tím, než tam přijдете. Ne. Průchod hmotnou složkou je nastaven, jakmile se nalodíte, mění se způsob nazírání. Do teď měla planeta hodně duší, teď se stává jednou jedinou. A začnete se spojovat s druhými jakoby dušemi planet, to znamená jednotlivými Vědomími planet, které jsou zase celou bytostí. Takže vždycky v každé dimenzi je to o krok jinde. A vždycky se vám to změní, abyste se nenudili.

Milá Ivanka, keďže všetci vidíme, že riadenie psychopátov v spoločnosti kulminuje celoplanetárne, veľmi rada by som ťa poprosila o pár slov na túto tému všeobecne. Mám na mysli ľudí, ktorí na to majú skutočne diagnózu. Majú odlišnosti v štruktúre fungovania amygdaly, hipokampu a ďalších častí mozgu. Neboj, dosť bolo slovenčiny.

Ale důvod, proč toto téma otvírá, je i osobní. Posloucháme tvé informace spolu se sestrou již od roku 2012. Mnohokrát v nich zaznělo téma buldozerů ve vztazích, partnerských i rodinných. A rada byla vždycky jedna: udělejte vše, co velí váš selský rozum, co je ve vašich silách, nastavte si hranice, objasněte je druhé straně, a pak ty hranice už jen dodržte. Kdo přišel do přímého kontaktu s psychopatem ví, že ani argumenty ani silou se nad ním nedá „zvítězit“. I psychologové se vzácně shodnou na tom, že pokud chcete v kontaktu s ním přežít bez újmy na zdraví psychickém i fyzickém, nejlepší je odejít z jeho dosahu.

Ano. Pozor, vy můžete odejít, ale nesmíte mít vnitřní útoky svého těla na jeho hmotnou složku. To je jediné, co vám vysvětluji. On totiž pak odpadne sám, jakkoliv. On třeba udělá něco opravdu hodně silného, co ho třeba na pár let pošle buď do psychiatrické léčebny nebo do vězení. Vy potřebujete být tvůrci jako Bohové. Ve 3D jste tvůrci jako Bohové tehdy, že si vlastně vybíráte příslušný osud se všemi dramaty, což nevíte, a ta hmota běsní. Jenže vy to máte právě proto, že jste tohle nepochopili. Jakmile se ale hmota ustálí, přestane křičet, přestane mít myšlenky a nabádat vás (říkám tomu žužlání ucha, kdy pořád do vás hučí: on je takový, ona je taková, tohle mu udělej nebo: tohle mu nedáš... - to nejste vy), pak budete vším, budete nestranní a budete přesně vědět komu co udělat, dát nebo nedat, abyste toho člověka poučili. Ale jestliže budete

jeho společné Vědomí, on vám neublíží. Já to zažila na vlastní kůži. A občas se stává, že se někde zvednou oči..., a teď toho Satana tam vidím a on na mě něco řekne - a řekne něco takového jako že ví, že nemůže a pak zase zmizí, ten člověk si to nepamatuje. Tady se odehrává neuvěřitelná hra. Občas ho někde zahlédnete. Jestliže ale v sobě budete mít ještě odpory, bude vás vyučovat. Má na to právo. On vás totiž přišel jako dobrý profesor naučit obrovskému mistrovství, abyste tomu nepodlehli.

Pokud máte psychopata v práci, OK, to se dá změnit.

Pozor, když z té práce neodejdete bez negativních emocí k tomu člověku. Někde ho znova potkáte, a nemusí to být zrovna v práci, když ji vyměníte, ale může být třeba i v sousedství. Anebo se vám přihodí to, že v rodině, někdo se k vám přižení nebo přivdá. To může být různé.

Pokud je jím manžel nebo manželka, vyřeší to rozvod. Co ale dělat, když tím psychopatem je vaše máma, které je pětasedmdesát.

To je dobrá darda, no...

Popíši stručně naši aktuální situaci. Maminka je s přihlédnutím na věk fyzicky fit. Je v péči psychiatra, s ním jsme se opakovaně pokusili o společný postup. On se ale rozhodl jen pro kontakt s ní. Respektujeme to. Její stav podle jeho slov nevyžaduje hospitalizaci, je svéprávná. Sestra i já již víme, daly jsme na to i „enter“, že její stav je psychopat a ne takzvaně běžný agresor. Před jedenácti lety, když umřel náš tatínek, jsme zažily její opravdu extrémní stav poprvé. Byla na čas i na psychiatrii. Tehdy pomohly tlumící léky, které během asi tři čtvrtě roku dokonce mohla vysadit a dokázala žít léta i bez nich. Tehdy jsme ale ještě nedokázaly se sestrou najít společnou řeč. Loni zhruba v listopadu se ale začal tentýž scénář opakovat, tentokrát zdánlivě bez objektivního důvodu. Trvá doposud, chápeme proč. Nyní jsme se sestrou hranice společně nastavily. Opakovaně jsme je ozřejmily, a to i písemně. Obě ty hranice dodržíme. Je v nich zahrnuto i to, že pokud s nepřiměřenou agresí nepřestane, kontakt úplně zrušíme.

Ano, výborně. Ego se musí bát dopadů, takže pak se začne ten člověk snažit aspoň o to, nedělat ty věci. To jste udělaly naprosto dobře. Jdeme dál:

Před měsícem a půl se v rodině mé sestry stalo to, že její pětadvacetiletý syn spáchal sebevraždu. Díky tvému učení byla sestra schopná dát v krátkém čase i na tuto událost „enter.“ Realita ale je, že i v takto vypjaté situaci je chování naší maminky dennodenně nesmírně agresivní. Skutečně řeší pořád jen sebe a své symptomy. Pro ilustraci: byla schopna i den po sebevraždě mé sestře, a taky mně, vyhrožovat svojí sebevraždou, a dělá to pravidelně, tvrdí nám, že nemůže jíst.

Víte, když to s vámi zatřásl, ta první sebevražda, tak Satan využívá okamžitě takzvaného vydírání a vyhrožuje další bolestí. To je naprosto přirozené. To, co s vámi zatřese, ještě potřebuje předložit znova. Takovému člověku je potřeba naprosto v klidu říct: „Podívej se, jestliže to chceš udělat a uděláš to, tak to uděláš sám sobě, a my ti v tom nemůžeme zabránit. Nemůžeme tady být s tebou dvacet čtyři hodin denně.“ Jestli to ten člověk má v programu těla, tak to udělá. Jestli ne, bude se toho bát, ale bude to stejně druhým jakoby dávat najevo, protože Satan má radost z toho, že s vámi třese a udržuje vás ve vězení svého vědomí. To je naprosto přirozený vývoj.

Je schopna se i vyhladovět a vyhubnout. Demonstruje všemi možnými i nemožnými způsoby.

Já teď do toho vsunu jiný příběh. Stal se včera. Ráno jsem otevřela poštu, přišlo tam několik emailů během asi dvaceti minut. A tak jsem to protřídila, vyhazuji facebookové oznámení pryč, a zůstalo tam pár emailů, některé pracovní a jeden email velice zvláštní, když jsem ho otevřela, tak jsem se musela začít strašně smát. Tam mi někdo oznamoval, že prý jsem navštívila pornostránky. Já, která jsem v životě neviděla porno, protože mě nikdy nenapadlo se na to koukat. Že jsem navštívila pornostránky, a protože jsem osoba, která je na veřejnosti známá, tak že mě někdo natočil přes ten monitor. A že mu mám zaplatit třináct a půl tisíce, a že to je docela rozumná cena za to, aby tahle informace, že čumím na pornostránky, se udržela v tajnosti. Já jsem se začala tak řezat u toho počítače. Za prvé jsem se na ně nikdy nekoukala, a tu jistotu tedy mám, že to je kec. Vy, kteří byste se koukali, už byste váhali. Dane, škoda, že nenatáčíš i ksichty. /Smích/ Já to ještě dopovídám. Načež jsem si to uložila, kdyby náhodou ještě něco bylo zapotřebí, ale neodpovídala jsem na to. Jen tak v duchu jsem mu odpověděla se smíchem, protože tak trochu vás svrbí jazyk říct mu: „Ha ha ha, to já na sebe vyslepičím sama. Ale i kdybych na ně koukala, co ti je do toho? To je můj soukromý osobní život, jestli já čumím na porno nebo ne. A já to klidně řeknu i na veřejnosti.“ Tím tomu, kdo vydírá, vyrazíte zbraň.

Takže, abyste vyrazili té mamince zbraň, tak s ní musíte souhlasit. To ego bude obrovsky v šoku. Budete zdánlivě tvrdí a necitelní, ale její ego se bude štípat.

Realita ale je, že i v takové vypjaté situaci je chování naší maminky dennodenně nesmírně agresivní. Pořád řeší jenom sebe a své symptomy. Prostě citově vydírá, vybírá si opravdu silné kalibry. Veškeré naše i psychiatrovny pokusy o konstruktivní pomoc odmítá. Opravdu každý den nás bombarduje svojí hysterií. Když telefonát po tom, co zjistíme, že následuje jenom smršť ukončíme, je schopna volat i dvacetkrát, následně psát výhružné esemesky. Pochopili jsme, že její představa je mít nás, nebo alespoň jednu z nás, u sebe doma dvacet čtyři hodin denně. Chápeme, že mimo jiné má fobii i z toho, že zůstane sama. Kontakt s ní zatím udržujeme, je to ale nesmírně vyčerpávající. I když teď budu mluvit za sebe: už nepocituji žádný odpor ani vůči ní ani vůči situaci. Rozumím tomu, proč se to děje jí i nám. Nepotřebuji to vyřešit, vědět co bude, vysvětlovat jí, ani mít pokoj. Nemám problém ji případně doopatrovat.

Kývla jsem i na to, že sebevraždu spáchá. Na takový obraz, kdy šlo do tuhého, jsme se dívaly v dětství opakovaně. U sestry ale kontakt s ní vyvolává úzkost, je zdravotní sestra, a tudíž zbytky záchranářského syndromu ještě žijí.

Konečně má otázka zní: kde je ta pomyslná hranice, kdy si s klidným svědomím můžeme obě dovolit přerušit alespoň na čas kontakt s ní? Jde o ten archetyp, který v sobě nese pohádka „O třech groších.“ Nebo ještě jinak: necht' promluví tvými ústy naše společné Nadjá, posloucháme bedlivě. Moc děkujeme, máme tě rádi, že jsi. Dvě sestry X a Y.

Tak, zlatička, já teď promluvíím obecně, abyste to pochopili. Tohle je ještě oblast, a to už jistě víte, černé magie. Černý mág se naučil, že když vyhrožuje a chce ovládat hmotu kolem sebe, to znamená druhá lidská těla a děje, tak využívá toho, že ti, kteří jsou v té době kolem něj a jsou slabší ustupují a chtějí už konat dobro, a to vy chcete. Vy jste prokázali už velikou odolnost proti dějům, které dělalo její tělo. Už necítíte žádnou zášť, už víte, že to dělat musí. Je tam dokonce někdy i vděk, a dokonce jste se odhodlali i tomu, že se postaráte. Přesto ona musí zažít svůj zážitek. Černý mág, který chce ovládat okolí, vlastně ovládá to okolí (většinou bílé magie), tím, že bílý mág utíká před nepříjemným prostředím, před nepříjemným zážitkem s druhým člověkem - a to je vlastně slabost, vy už to dneska víte. Protože když ustupujete černému útoku, tak mu dáváte prostor. A u něj narůstá potřeba ovládat víc a víc, neboť mu to pracuje.

Ve skutečnosti v pozdější době bílá magie zjistí, že černý mág je vlastně slaboch, který využívá toho, že druzí nechtějí zažívat ošklivé situace. A pak, když se postavíte tím, že mu nastavíte pravidla, ale dodržíte je; vy je ale ještě nedodržíte, jestliže tam jsou odpory vašeho těla nad lítostí, co by s ní bylo, kdyby..., tak pořád ještě bude vydírat. Vy potřebujete teď nastavit čas a hranici. To znamená říct jí, že třeba čtrnáct dní tam skutečně nepříjdu, nezvednu telefon, protože se nechová podle dohody. A klidně si skutečně dám i na nějaký ten týden, dva ty hovory blokovat. A říct jí, že jí dáváte třeba těch čtrnáct dní čas, že víte, že se bojí, ale tímto způsobem že nikdy nenajdete cestu k sobě. Pokud se bude chovat slušně, budete u ní a nikdy ji neopustíte. Ale pokud ne, tak to nechte klidně i na tom, že jí zaplatíte nějaký domov důchodců, kde když bude hodná, ji nechají - a když ne, ji nenechají. Ona potřebuje mít vyděšené ego, teprve tehdy se začne rovnat. A nebojte se. Vaše rozdělenost neboli hmotné vědomí vám pak bude házet výčitky, že jste špatní, že to děláte tak a tak... Není to tak. Vy teď potřebujete vydržet nějakou tu lhůtu, kterou si dáte, aby ten člověk si sáhl sám na pomyslné dno a věděl, že takhle to nepracuje. Většinou pak černí mágové dojdou i tomu, že začnou prosit, plakat, chvílku vyhrožují... To ego začne různě jakoby nastavovat své útoky, aby zjistilo, co dokážete a co ne. Teprve tehdy, až si doleze na dno a ví, že když se takhle bude chovat, tak že o vás přijde, ji to donutí něco udělat. Tohle si odnese. Nečekejte od toho úplný zvrat. Je pravda, že tohle chování u těchto lidí, a v tomhle věku, už zaznamenalo veliký dopad na tělo, které má. Bude hodně nemocná, ale nemůžete to změnit. Tohle jediné vám pomůže: bez útoku na situaci, zvolili jste si osud, zvolili jste si vlastně kontakt s černým mágem, kterého máte jako nejbližšího člověka - a je pro vás blahodárný, jak jinak byste se naučili tyhle věci řešit.

Dobrý deň. V dvanástich rokoch mi vyoperovali štítnu žľazu. Keď som teraz čítala rôzne medicínske a spirituálne knihy, v jednej z nich som sa dočítala, že problémy štítnej žľazy sa dajú vyriešiť komunikáciou pacienta a že celkovo je to spojené s komunikáciou. A ja od vtedy, čo mi ju zobrali, mám pocit, sa neviem istým spôsobom vyjadrovať. Neviem hovoriť veci tak, ako cítim, ako by som mala v sebe nejakú bariéru. Tuším sa štítna žľaza spája aj s istou čakrou, ak sa nemýlim. Mohli by ste mi o tej komunikácii a celkovo o štítnej žľaze zo spirituálne úrovne povedať viac, prosím? Ďakujem.

Ano, štítná žláza je v úrovni páté čakry a patrí ke komunikační úrovni. Ale vzhľadom k tomu, že vám tu štítnou žľazu vyoperovali už ve dvanácti letech, tak jste si přinesla z minulosti umění nekomunikovat. Muselo se odehrávat v této úrovni už před tím, protože tohle je velice časný věk na operaci štítné žlázy. A podívejte se, jakou jste si vybrala rodinu. Co tam probíhalo za komunikaci a co za ne-komunikaci. Většinou to bývá kolem vás, je to naučeno z pozice rodičů a prarodičů. Ale pozor, ta rodina je pro vás důležitá a je správná, protože vy jste si vybrali DNA tohoto hmotného těla, které souvisí s učením, to znamená s chováním rodičů. Takže v minulém životě, v předminulých životech, jste tohle neuměla. Proto nesmíte kritizovat, že se vám to stalo.

Štítná žláza ale souvisí s veškerou komunikací. Veškerá komunikace znamená i myšlenková komunikace, kdy vám tělo podkládá nějaké kritiky, třeba i sebekritiky. Vy taky nejste hmota vašeho těla, jste Vědomí. A jestliže já kritizuji druhé lidi, anebo jenom sama sebe, je to to samé, je to hmota, kterou nejsem. Pak ještě můžete kritizovat situace: politické, finanční, zdravotní situace, kterými procházíte. To všechno je souvislost s komunikační úrovni. Vy jste si jako božské Vědomí vybrala celý osud takový, jaký je. Tak ho přijímejte. Jestliže byla štítná žláza odoperovaná, jistě máte nějaké náhradní věci, které berete. Berte je, nekritizujte situaci, že nemáte štítnou žľazu, to byste dělala pořád komunikační bloky. Zkrátka žijte a berte svůj život takový, jaký je. Tím ho nejvíc napravíte. To stačí.

Milá Ivanka, trochu intímnejšie otázka: už vôbec nemám chuť na sex s manželom.

Těch je... /Smích/

Teda ani s nikým iným. Ale muž to potrebuje a ja, keď sa raz za čas, tak asi dvakrát týždenne nechám ukecať.

To je docela dost.

Tyhle otázky já tedy miluji... /Smích/

Cítim sa potom takmer zneužitá. Nechcem mu to odopierať, no zároveň sa nechcem do toho nútiť. Ako to riešiť? Ďakujem. Petra.

Péťo, jestli máte muže a máte s ním děti, tak to už vám zase podkládá odpor těla Petra, že se cítíte zneužitá. Jestliže mám muže, který to potřebuje, tak si stanovte nějakou dobu, třeba jednou, dvakrát týdně, i když pro vás by to bylo třeba hodně náročné, ale muž bude příjemnější, nebude nervozita, zvláště, když máte děti a je celková atmosféra. Děláte to i pro sebe, aniž byste to věděla. A i pro děti, pro celou rodinu. A nemyslete si, že jste zneužívaná. My sice máme tady nastavené srdce, měly bychom milovat své partnery, většinou to tak je, ale po čase, když je dlouhé, nebo delší manželství, tak třeba přichází stav, kdy si myslíte, že už zamilovanost není, ale láska není o zamilovanosti. Vy už moc dobře víte, že zamilovanost je vstup do učení. Láska je pak to, co prochází každým dnem až do vašeho odchodu z tohoto světa vašim životem. Láska je stav bez útoku negativní emoce. A jestliže miluji svou rodinu, udělám pro ni maximum a nebudu si myslet, že jsem zneužitá. Kdybyste tvrdohlavě cukla, nastala by nervozita, podezřívání, nepříjemné situace. A hlavně, toho muže tam pak tlačí ten tlak těch hormonů, a to pak bývá náročné. Možná by to třeba došlo i do takových neuvěřitelných hladin, kdy najednou by se začal koukat po jiných. To by vás možná rozhýbalo. Takže nehrajte si s tím, vyhovte mu, to nic není.

Ako ostať v pokoji, keď ma môj malý dvojročný syn našťve. Napríklad sa hádže o zem, keď mu nechcem dať čokoládu a podobne, alebo je celý deň umručaný. Cítim, ako mi dochádza trpezlivosť a neviem, čo s tým.

Ať se hodí na zem a nechte ho tam. Ale rozhodně mu tu čokoládu nedejte. Ano, tělo se musí vychovávat. Jakmile ego zjistí, že si něco vydupalo, jste na tom zle. Pozor, děláte to nejenom pro sebe, ale i pro něho, pro celou rodinu. Musíte být velmi ostražití, protože tam, kde ustoupíte a nebudete důslední, tam vás to dožene. A přitom milujete toho člověka.

Milovaná Ivanka, rada by som sa opýtala na kvantovú metódu. Z tvojho rozprávania si myslím, že tiež ide o bielu mágiu, ale prosím o podrobnejšie vysvetlenie. Keď sa človek kvantuje, ide cez srdiečko a cez dva body priložením rúk. Následne cez lásku, svetlo a pochopenie si rieši problém. Ak v tom nie je ani pýcha, len čistá láska, je to tiež biela mágia?

Slyšela jste to tam - řeší si problém. Slyšeli jste to? Výborně. Pamatujte si, člověk, který přijímá svůj osud takový, jaký je, nemá problém. Jakmile má problém, tělo mu hází odpor, a už je hmotou. A vy nevyřešíte ten problém tím, že ho budete opravovat v této rovině hmoty, to si pamatujte.

Kvantová fyzika ještě nepřišla na to, že vlastně jsme Vědomím a že se kvantovou fyzikou řeší hmota. Bacha na to. Abyste neměli nemoci, musíte se stát beránkem, pokorným. Přijmout svůj osud takový, jaký je. Nebudete nemocní a nebudete mít problémy. Jestliže je řešíte v hladině hmoty, jedná se o bílou magii a hmota Satan vám bude nadhazovat věci.

Já jsem měla u mě před rokem na návštěvě nečekaně jednoho pána. On byl krátce předtím u nás na statku. A on se začal smát, protože říkal, že těsně před tím, než mu někdo poslal Staré Křečany, tak byl na kurzu kvantové fyziky. A tam mu vysvětlovali,

jak si opravit nějaké ty problémy těla. A on tak na to koukal... A najednou se mu nechtělo to dělat. A ti druzí říkali: „Jo, jsi dobrý, ty to dokážeš, ty na to máš, my to vidíme.“ A on říkal, že najednou tam stál a říká jim: „Jestliže já jako Bůh jsem teď dostal tuto nemoc, tak si ji přece zasloužím, proč bych ji měl svou vůlí měnit - a oni na mě koukali s otevřenou pusou. Já jsem pak odešel. A za dva dny mi někdo poslal odkaz na Staré Křečany.“

Tady jde o to, abyste nepotřebovali ani lékaře, ani léčitele. Pozor, v pozdějších vyšších věkových kategoriích už budete potřebovat lékaře, ale něco jako automechanika, když je vaše tělo potřeba opravit. To pak zjistíte. Ale to už ta medicína bude tak vyspělá a tak dobrá, že to bude opravdu levou zadní.

Takže je na vašem uvážení, co budete používat, a co ne. Vezměte si, že vy jdete životem a máte najednou problém, máte odpor k něčemu. Ten nevyřešíte tím, že ho mechanicky zvládnete zase do té minulosti. On se zapsal. Vaše tělo vytvořilo karmu, protože ono ji má. Ne vy, ale tělo. Ono vás jenom k té karmě tahá tím, že si myslíte, že jste tělem a jménem. Nikdy vám nepatřila.

Ivanka, prosím, mohla by si pohovoriť na tému očkovanie malých detí? Ďakujem, Ľubica.

Já už jsem o tom mluvila mnohokrát. Jde o to se jenom rozhodnout. Ano, svět bude fungovat na jiných věcech než dnes, už se na to přichází. Ale jsou věci, které dnes musíte vyřešit bez odporu, abyste prošli do jiných oblastí a vyzkoušeli si to. Zkuste si představit, že odmítnete nějaké základní očkování. I tam je riziko, že to dítě něco dostane, to pak jako rodič nesete na sebe. Anebo ho necháte očkovat i s tím, že se může něco stát, obě varianty jsou platné. Základní očkování bych rozhodně nechávala, ty z porodnice, ale ty vyšší očkování, to už je na vás, jestli do toho těla budete chtít něco dodávat, anebo ne. A pozor, beze strachu. Ať se rozhodnu ano nebo ne, vždycky je tam ta varianta té protistrany. A když nebudete připravená, tak si to budete vyčítat. Buď, že jsem nedala očkovat a dostal nemoc, anebo že jsem dala očkovat a dostal něco jiného. Takže ve vašem osudu už je nastavena odvaha, nebo minimálně pochopení pro tyto věci. Neměla byste se bát osudu, to znamená ani bědovat, kdyby k něčemu náhodou došlo, protože víte, že osud je napsaný. Jestliže moje dítě něco takhle dostalo, mělo to dostat a já jsem si tím měla projít. Takže teď se jenom rozhodněte.

Já jsem vždycky říkávala, že Božství není pro zbabělce. To je pro odvážné lidi.

Milá Ivanka, som veľmi vd'áčná, že môžem počúvať tvoje prednášky. Sú pre mňa veľkým obohatením a prínosom. Chcela by som sa spýtať, či si čítala knihy od Vladimíra Megreho Anastázia a čo si o tom myslíš? Ešte by ma zaujímalo, čo si myslíš o bezpečnosti, respektíve nebezpečnosti Wi-Fi a jej používanie. Cez deň sa tomu vyhnúť moc nedá, ale je dobré aspoň na noc Wi-Fi vypínať? Sú telefóny s aktivovanou Wi-Fi na nočnom stolíku naozaj nebezpečné, ako niektoré zdroje uvádzajú? Priateľ je internetový maniak. Ďakujem za tvoj názor. XY.

XY, mně to je šumafuk. Já vám vysvětlím. Když se budete všeho bát - zkuste si představit, třeba jídlo na stole, a teď vám to ego řekne: „Ty vole, tam je chemie určitě a bůhví, co tam do toho dali...“ Celé vaše tělo, všechny buňky tak reagují. Tak se buď z toho přinejmenším poserete, nebo vám bude špatně, a bude vám házet: „Tyhle problémy jsou z toho, co jsem snědl...“ Ne. Ty jsou z toho stresu, který prožíváte. Takže vy si pak uzavíráte čakrový systém, takže tělo ani nepřijímá to, co jí. Vy tady žijete na té planetě. Pokud máte možnost si vypěstovat svou zeleninu, svoje kuřata - ano, když ne - ne. Rozumný člověk dneska odchází do oblastí, kde může sám žít v přírodě. Co s vámi udělala hmota: chtěli jste mít hodně peněz. Za těmi penězi jste odcházeli do velkých měst. Tím, že jste chtěli vydělávat a věnovali hodně času své práci, abyste měli hodně peněz a mohli jste poskytnout všem těm okolo vás všechny ty výtobytky tohoto světa, tak jste začali kupovat potraviny, ve kterých je chemie, protože ty musí dlouho vydržet. Chodíte si pro polotovary, většinou nevaříte, protože podřizujete všechno množství vydělaných prostředků. Ale nežijete. Živoříte. Když se vrátíte k tomu prapůvodu a budete žít někde tak, abyste část svého životního času věnovali tomu, že si někde vyštouráte na zahradě něco, vypěstujete si mrkev a petržel, a projdete se, a jen si třeba s kafem sednete na zahradě na lavičce a jenom budete chvíli sedět, budete z toho života mít víc. A věřte mi, nebudete pak přemýšlet o tom, co jste právě snědli, protože byste věděli, čím to prošlo. A trošku se zastavit, neprožívat všechno fanaticky, pak se všeho bojíte.

Já jsem Megreho nečetla, četla jsem jenom maličké útržky a kousky, ale týká se to zemědělství, hlavně k čemu se vlastně vracíme. Podle toho se to bude samozřejmě vyvíjet jinak. Vy teď budete sledovat, že po určitých potravinách vám nebude dobře, tak se jim budete vyhýbat. A budete vašim tělům dávat to, co vám bude dělat dobře, protože vy si sami najdete způsob svého stravování. Nenechte se strhávat. Tady je teď miliony diet, které vždy to tělo na druhou stranu poškodí, když mu někde přidají. Takže vy sami si najdete, co vám bude vyhovovat. Nepřehánějte to s fanatismem, proboha.

Som rada, že som mohla prísť už druhýkrát si ťa vypočúť naživo. Chcem sa ťa spýtať: mám myóm na maternici a cystu na obličkách. Čo mám ešte nepochopené, prípadne nespracované?

Tam je druhá čakra. Tuším, že obličky jsou ledviny. Ano. A jestliže myom na maternici, což je asi děloha, tak je tam vztahovka v partnerství, anebo k dětem. A jestliže jsou i ledviny, tak jsou tam výčitky sama k sobě, anebo k druhým lidským tělům, která nejsou v pozici partnerství a dětí. Vadilo vám, co se dělo, co dělala druhá lidská těla, většinou asi zřejmě v rodině, nebo co jste dělala vy. Takže tohle je platba. Ta platba musí být přijata.

Teď byl na facebooku takový krásný příběh. Psala tam holčina, která měla problémy obrovské a dlouholeté, několik operací na druhé čakře. Bylo jí řečeno, že nebude mít děti a nikdy se nevyléčí. A ona se teď po letech objednala přes esemesku na gynekologii a doktor s úžasem zjistil, že je zdravá. Protože pochopila, co říkám. Tělo zaplatilo. A teď je v naprostém pořádku. Takže prosím vás, platte si svoje platby a rádi. A neodříkejte si. Kdyby vám ten myom vadil, tak děláte pořád stejné věci jako jste dělala v minulosti:

„Myom, no. Buď si ho nechám odebrat, odoperovat, anebo si ho nechám, když mně zas tak nepřekáží.“ Není to jedno? Nejste to vy. Děje se vám to v domečku.

Prečo vznikajú tieto čudné útvary v tele? Myslím, že sa tým trápia mnohé ženy

Je to tím, že právě vaše tělo vám nabídlo ty vztahovky, které jste přijala, takže druhá čakra se smrštila a Božství, kterým jste, bylo vymístěno z těla. Já jsem kdysi vysvětlovala, že naše lidské tělo je něco jako zubní pasta, taková ta tuba a ten obsah jsme my, to Vědomí, takže když tu pastu někdo na té dvojce zmáčkne, tak vás vytlačí ven - a vy tam nejste. A tam, kde chybí Bůh, tam je bolest. A samozřejmě následně nemoc.

Moja druhá otázka: čo sa bude diať s planétou v roku 2022?

Já nevím. A je mi to naprosto šumafuk.

Čo nás v tom roku čaká?

Nevím. I kdybych věděla, tak vám to neřeknu, protože jste zvědaví.

Ďakujem, s láskou Majka. Dúfam, Ivanka, že ťa na konci budem môcť objat'

Tak jo, přijďte. A doufám, že se na mě nebudete zlobit, že jsem vám neřekla, co bude v roce 2022.

Mám dve dcéry, dva roky a štyri roky. Staršia dcéra si myslí, že keď ona musí poslúchať ma, tak musím poslúchať aj ja ju.

To je super dítě. (Smích)

Snažím sa s ňou mať priateľský vzťah, ale musím byť aj prísna. Ale čím viac som prísna, tým je to horšie. Neviem, či mám jej správanie d'alej prijímať alebo ako ju mám naučiť rešpektovať to, že ja som jej mama. Ona má dojem, že si môže robiť čo chce a všetci ju musia poslúchať. Je veľmi tvrdohlavá. Už dlho to prijímam, ale mám pocit, že to nestačí.

Tam si potřebujete nastavit řád. A nemusíte se zlobit ani křičet, ale dodržet pravidla. A je to velmi důležité, protože to ego si jinak vynutí tím tvrdohlavým chováním ty vaše ústupky. Teď musíte chvíli vydržet. V tomto věku to bývá jakoby pravidlem. A někdy to bývá dost náročné.

Naše šesteročná dcéra vidí v byte dve postavy, chlapca a ženu. Nič jej nehovorí, iba ich vidí, ako sa pohybujú. Bol u nás už dvakrát farár a posväcoval byt, avšak stále je vidí a veľmi sa bojí. Do izby nechce chodiť sama. Čo by sme mali urobiť?

Ten tatínek mi řekl, že ještě byli na jednom svatém místě a tam ta holčička viděla panenku Marii. To s tím taky ještě bude souviset.

Už jsem vám vysvětlovala, že hladina bílé magie, když se pohybuje vaše tělo ve vývojové fázi bílé magie, tak vidí ještě podtvary hmoty. Ty jsou buď plusové, anebo jsou mínusové. Jsou tam i démoni, takzvané zlé bytosti, a jsou tam i plusové, to znamená andělé nebo takzvané svaté bytosti, ale pak tam jsou ještě i tvary, které souvisí s odloženými lidskými těly. A těch se většinou tahle hladina lidských bytostí ještě bojí. Ona ještě vidí podsvět rozdělený. Vezměte si, že planeta je jedna jediná bytost, jeden Duch, který se velmi dlouhou dobu pohyboval v rozdělených částech. A ta duše se vyvíjí. Ona je vlastně to samé jako Duch, akorát má málo zkušeností, musí nabrat přesný počet životů, aby doplnila dokonalou stoprocentní časoprostorovou křivku. Tehdy se pak sjednotí s Duchem. Dokud se nesjednotí, nejste v pokoře, to co řekl Kristus - ještě vidíte zlo/dobro, to tam symbolizují rozdrobené odložené části, tak se ještě pohybuje v dualitě. A je jedno, jestli vidí ty plusové nebo mínusové. Mají stejnou hodnotu. Tehdy se děje to, že potřebujete to dítě zklidňovat. Vysvětlovat jí, že když se nebude bát... Ono totiž není čeho se bát. Duch těchto duší, které ještě nedozrály do Ducha, je stejnou složkou jako ona. Je to její vlastní Vědomí, akorát hmota jejího těla tam projektuje tyto postavy. To samé se vám bude dít, až budete umírat. Až budete umírat, tak vaše hmota těla má paměť všech lidí, které jste kdy potkali, i když byste si je vědomě nepamatovali. Proto když odcházíte, letíte tím kanálem potom vzhůru, to je vaše páteř, a dostanete se sem do otvoru vlastně, kdy vyletíte potom z hmotného těla a sundáte ho, tak uvidíte mrtvé rodiče, mrtvé sourozence, nějakého kamaráda, ale uvidíte tam i tváře, na které se pamatovat nebudete. Někteří z vás pak, když se vrátí zpátky, může se to stát, že vás zase oživí, tak potom můžete podat svědectví. Ale tak to má každý člověk. Člověk, který je 5D, tomu už hmota nebude nic projektovat. On jde sám k sobě. Protože už mně hmota umřela, tak mně nechybí nikdo. I kdyby teď kdokoli z rodiny zemřel, zůstává u mě a ve mně. Ale tito lidé, kteří se ještě považují za dualitu, v rovině duality za tu oddělenou bytost s tělem a jménem, tak ti musí mít pomoc. Naše společné Božství je vždycky velmi ohleduplné, a abyste se nebáli, nezablokovali jste se zbytečně při odchodu z těla, tak vám posílá obrazy těch, které jste milovali, kteří vám chyběli, ve skutečnosti to tak není. To samé se děje, když vám někdo drahý zemře a budete strašně plakat, strašně vyvádět a vaše Nadjá bude vědět, že to je zbytečné, že už jste se nakřičeli hodně a už jste pochopili, že tím toho člověka nevrátíte, tak vám najednou pošle božskou projekci, kdy tenhle človíček přijde a řekne vám: „Hele, už nebreč, mně to nedělá dobře, ty vole.“ To se stalo mé sestřenici. Když strejda zemřel, tak když ona rok a půl obrovsky plakala, tak jednou říkala: „Táta se mi zjevil a vynadal mi, že se to nedá poslouchat.“ Já jsem se pak chechtala v druhé místnosti. Ale ona tomu věřila, a já jsem ji při tom nechala, protože mi bylo jasné, že to Nadjá je dokonale informované, a já mu do toho nebudu kecat, že. Takže bacha, jste všechno. Nemůžete o nikoho přijít. Ale vy teprve k tomu přicházíte.

Ivanka, hovoríte, že slovom nehreším, len prežitkom. Ako to je, keď niekoho urazím, fyzicky mu ublížim, ale nič zlé pri tom necítim?

Vy mu to přejete /smích/. Teď jsem to blbě pochopila. Ne. Já asi vím, co chcete říct. Dívejte se. Já teď tady řeknu jednu větu, a půlka z vás se naštvete, ale já vás nechtěla naštvat. Naštvalo se vaše ego, ne vy. Dokud se člověk považuje za tělo a za jméno, tak je jako odrazovou deskou, jako tvrdou zdi. Vysvětlovala jsem vám, že když Ivu někdo urazí, tak je jí to naprosto jedno, protože já nejsem Iva. Já už to vím, ale vy do určité míry, do určitých procent se ještě považujete, že vás někdo pomluví, že vám někdo ublíží, že vám někdo sebere dítě, taháte se o různé věci. To je všechno přivlastňování si hmoty. Tohle všechno potřebujete odložit. Až to odložíte, nikdo vám nebude ubližovat. To znamená, že jestliže nemáte úmysl někomu ublížit a on se naštvete, urazí se, on sám sobě ublížil. Jenom to neví. Ego projektuje prstem na vás - to byla ona. Ne. Vy jste zodpovědní jenom za úmysly, to si pamatujte. To byste se nikdy nemohli z té duality vymanit, kdyby to bylo tak, jak si myslíte.

Tak jsem to tedy takhle pochopila. Doufám, že jsem to pochopila dobře, ten dotaz.

Nie je potrebné vedieť o dieťati, či nie je už v hladine 5D kvôli správne nastaveniu výchovy? V čom by mali byť hlavné rozdiely oproti tradičnej výchove?

Vychovávajúce svoje dieťa, aby bolo nestranné, aby bolo spravodlivé i voči sebe a okolím. A je jedno, jestli je to rodinný príslušník alebo niekto z vonjšieho sveta, a treba i bezdomovec. Zhrátka 5D bytosť je nestranná, neútočí proti nikomu vedomé, neukazuje na niekoho prstem, neoškľiví si nikoho. A to vy nemôžete vedieť. Vy ste rodič, to dieťa si vás vybralo a vy jeho, to je vzájomné, ale on prichádza po vás, takže jemu vyhovujú vaše vlastnosti. Ale verzte mi, že mnohokrát sa narodí i hodne egoistickému rodičovi dieťa, ktoré už je na hraně 5D, pretože zrovna potrebuje prekousnúť niejaké také rodičovské výkyvy, ktoré sú pre neho potrebné. A to vy nemôžete vedieť.

Takže prosím vás, prestaňte myslieť na to, jestli vaše dieťa je na hladine 5D alebo nie, na to sa úplne vybodnete, není to podstatné. Tam by vás hmota ešte lákala tým, že by ste strašne chceli mať to 5D dieťa, takže ho mať nebudete.

Aký máte postoj k technológiám pri výchove detí - smartfóny, hry, pozovanie TV? Veľa detí je nimi fascinovaných, ľahko prepadajú závislostiam.

Zkuste sa spíš zamyslieť nad tým, že každá rodina to má inak. Keď bude rodina, ktorá sa večer seje a začnú si hezky povídať, vyprávajú si, je veselo. Nebo hrajú niejaké hry, alebo si hrajú na niečo, na niejaké nástroje, alebo niejak sa zabaví, tak je to perfektné. To dieťa si sice odběhne, ale rádo sa vráti, pretože mu bude chybieť tá komunikácia. Ale jestliže je to rodina, kedy ti rodičia sú unavení, prídu z práce a sú radi, že to dieťa je ničím neotravuje, tam si zalezlo... Tam je nebezpečie, že o neho takto prídete, že vám ujedie týmto smerom.

Ano, technológie sú potrebné. Ale teraz pozor, táto doba je nastavená práve pre tieto technológie, pretože Satan má nyní křeč, a on vás vtahuje do virtuálneho sveta. Toho, koho vtáhne, tak ten je vlastne pod hmotou, ten nežije svoj reálny život. A tak by ste se

jako rodiče měli svým dětem v tomto směru věnovat. Nevyřešíte to tím, že budete nadávat, bědovat. Potřebujete ty děti nalákat na hezký život. Ne na vyčítání, stěžování si, nadávání, ale na zajímavá témata, zajímavé programy. Jde to, věřte mi.

Ako je to s Desatorom? Stále budú platiť všetky prikázania? Čo napríklad Nezosmilniš?

Vy mě strašně bavíte, vy jste super.

Takhle. Až budete nestranní, tak nebudete smilnit. Víte, Jednota je jednota. Tam zkrátka neuděláte nic, co by ublížilo komukoliv. To si pamatujte. Bude to pro vás hodně důležité, protože budete vědět, že tohle zkrátka už nepřekročíte. A nebude to jenom z vypočítavosti, jako to má svět 3D. Někteří bílí mágové to neudělají, protože... Hele, církve, co je teď v té církvi, to je veliké téma, zneužívání dětí, anebo mladistvých. Vždyť je proti přírodě, aby měli celibát. Ale museli to mít, děj je správný. Ať si tím projdou. Jestli si člověk myslí, že změní zákony světa, tak je na velkém omylu. I každý farář, ať by byl sebesvatější, bude mít v noci představu, protože ho bude tlačit... /smích/ Já si dám roubík... To zkrátka nejde, no.

Ivanko, chci se zeptat - poslední dobou je u nás čím dál větší sucho. Znamená to, že to bude jedna z takzvaných jobovek, které nás čekají a které si máme odžít? Snažíme se vodou šetřit. Pořádili jsme si velkou nádrž, do které chytáme dešťovku, s každým hrníčkem použité vody běháme na zahradu. Můžeme pro přírodu a lidstvo udělat ještě něco víc? Děkuji za odpověď, děkuji za to, že jsi. Renata.

Ano, Reni, každý sám za sebe. Věřte mi, vyplatí se. Nemůžete ale ovlivnit, co dělají druzí, takže se ubraňte i kritice těch druhých. Tahle planeta si to vyřeší, nemusíte se bát. Bude to asi jednu dobu hodně náročné, ale vyřeší se to.

Spodní vody zatím nejsou v obrovsky kritickém stavu, ještě něco je. My máme na statku strašně zvláštní stav. Máme taky jímku, sbíráme dešťovou vodu. aAvzpomeňte si, jaká byla loni strašná sucha, ale my jsme měli pořád plnou jímku. Ono nepršelo, ale my jsme tu jímku měli. Já jsem pořád zalívala zahrady hadicí z jímky. To bylo až fantastické, já jsem nevěděla, tam nám snad někdo vodu přičarovával, to nebylo možné. Teď budeme ještě přidávat další nádoby, protože máme ještě velkou střechu na dolní stodole. Každý litr je dobrý. Mělo by pršet, ale to neovlivníme. I děj na planetě včetně počasí je nastaven. Týká se i toho, že nás je tady strašně hodně. Věřte, všechno se všim souvisí, dneska už jsme o tom mluvili. Teď to zkrátka budeme muset nějaký čas vydržet, ale věřte mi, že přijdou i technologie na zpracování různých věcí. To se vyřeší, jen si počkejte. Hlavně se proboha, nebojte.

Ahoj Ivanka, srdečně ťa pozdravujem. Moja otázka je: ako vieme, či k nám vnútorne hovorí Boh alebo ego? Dá sa to nejako rozoznať? Napríklad keď našepkával "kúp si los." Ďakujem, Slávka.

Já jsem to odpovídala teď někde tobě, vid' Ivánku.

Víte, je to jednoduché. Mně to nemohlo našeptávat ego, protože mně bylo naprosto jedno, co bude. Já jsem šla domů bez těch peněz s tím, že jsem měla dvacku, s tím jsem počítala, tu jsem měla u sebe. Jenom jsem přemýšlela, jak to udělám. Jestli koupím půlku másla a celý chleba. Nebo půlku chleba a celé máslo. Nebo na to nebude - a co bude... Kdybych se tím trápila... Já jsem věděla, že to budeme muset jeden den vydržet. Pamatujte si, jakmile přijmu okamžitý stav (dnes jsem to vyprávěla s tím krumpáčem), tak vám to buď spadne do hlavy, jak to vyřešit, nebo pomůže někdo jiný. A když tam nikdo jiný nebude, tak vy uslyšíte sebe jako Boha, aby se to vyřešilo, protože jste se neodřízli od svého Božství. Já jsem po tom netoužila. Mně by ani nenapadlo, přestože tam byl ten stánek s tou paní a ten los tam byl... Já jsem tam stála, a teď si říkám: „Tak já teď vyhodím desetikorunu...“ Ještě jsem ho dvakrát neposlechla, ještě jsem se bránila. Ale pak jsem si říkala: „Když už se to ozvalo podruhé nebo potřetí, tak na tom asi něco bude. Tak půjdu, ale co když sáhnu jinam?“ Tak jsem si řekla: „Hele, když už jsi mne sem dovedl, tak si sáhni tam, kam máš.“ Sáhl si pro stovku. Šikovný.

Drahá Ivanka, využijem skutočnosť, že ti medzi nami položíme pár otázok, ktoré mi víria hlavou. Po prvé: môže nespokojnosť so životom a absencia radosti zo života viesť k priberaniu a neschopnosti schudnúť?

Ano. Pesimismus. Nedávno mně někdo napsal, jak je možné, že první čakra, když ta je na prdeli, souvisí s hypofýzou, která je na hlavě. Tak jsem se začala smát. Zkuste si vzpomenout, teď už se na to přišlo, že s hlavou souvisí střeva. A víte proč? Protože program paměti vašeho osudu a vašich reakcí je zaznamenán v počítači vašeho mozku. Tam je vaše rozhodnutí, čemu řeknete ano a čemu ne, pro co se rozhodnete, jestli jít doleva nebo doprava. To už je nastavené. Taky jaký k tomu budete mít přístup, jestli pesimistický nebo optimistický. Když máte pesimistický, pro tělo je to znamení, že máte málo hormonu endorfinu, který vyrábí hypofýza. A jestliže tělo ví, že je ohrožené, protože když je pesimismus, tak půjde do tuhého někde, to je jasné, tou chemií těla to děláte, tak si schovává do zásoby, hajzl jeden. Zkrátka si to ukládá do tuků. Ale když jste šťastní, neřešíte to. Pozor, to máte mít i vztah k sobě.

Teď byl krásný jeden příspěvek od nějakého Vládi. On je nový na facebooku, měl už několik příspěvků a je to moc hezké, je šikovný. A on to tam strašně krásně rozvádí. Jmenuje se to tam: Jak jsem se stal tlusťochem. Tak si to přečtěte. Tady bychom zabrali moc otázek, ale je to hezké. Tento člověk má už krásný pozorovací talent, a je tak nad věcí a zjišťuje si pravdy, které vám vykládám. Šikulové jste, je vás tam hodně, to se mi líbí.

Po druhé: sú alergie platbami alebo volaním 5D po zmene?

Alergie jsou platby na třetí čakře, kdy odmítáte některé věci, jste nazlobení na nějaké věci, ať situace nebo útočíte na děje a činy, ať je provedlo vaše tělo nebo tělo druhého člověka.

Moje maminka kdysi prohlásila, když jsem byla s Jiříkem: „Jsem na něj alergická.“ A pak jí začaly takové alergie, ale tak strašné..., a každý týden to přišlo, bylo to horší a

horší. A až když jí zmizel Jirka ze života a přestala to řešit, tak se to ztratilo. Absolutně. Už to pak nikdy neměla.

Je délka platby přímo úměrná délce času, keď sme činili to, za čo teraz platíme?

Ano i ne. Záleží na tom, jak to v tom osudu máte nastavené. A na míře a hloubce pochopení. Někdo dochází do toho pochopení velmi pozvolna, a někdo najednou prohlídne. A taky většinou hodně se odehrává, to hodně pozoruji, že to, co jste dělali dlouhá léta v bílé magii - zachraňovali jste, tak třeba máte ty problémy podobnou, stejnou dobu. Znáám dívku, která sedmnáct let odmítala, ona milovala svého otce, ale odmítala jeho chování. Když odmítala jeho chování, tak ho vlastně nemilovala, ale nevěděla o tom. Takže pak dalších sedmnáct let se musela podřizovat člověku, kterého si vzala za muže. A až po těch sedmnácti letech to přestalo. A pak se oba posunuli do jakoby vyšší hladiny i s tím mužem. Takže, když je to takhle nastavené, tak to v tom osudu mít musíte.

Môžeš vysvetliť záblesk 2025? Viem, že naň čakajú aj deti indigo. Ako s tým súvisí?

Prosím vás, nevyhlížejte do budoucna na záblesky a nějaké konkrétní roky. Je pravda, že kolem roku 2025 bych měla přestat povídat na besedách. Už budete převedeni, už to nebude zapotřebí. Už sami dnes na tom facebooku prokazujete, že si poradíte. A já si taky budu moct odpočinout. Pozor, je pravda, že já už odpočívám dneska. Já cítím i dnes velikou úlevu, díky vám. Za to vám chci moc poděkovat. A hlavně to, co chápete, pak předvádíte v praxi okolnímu světu, který ještě nemá o těchto informacích ani šajnu, ale těm lidem se ulevuje, takže Vědomí osvobozuje samo sebe. Nekoukejte na tělo Iva. To je jenom schránka. Je to info, které vy jako Vědomí jste dokázali zpracovat. Ono samo sebe vyvede, samo sobě pomůže. A pak nám pomůže naše vlastní Vědomí z jiných planet. Ti mají zase víc zkušeností. Už jsem to zažila, tohle pracuje. Nebojte se ničeho.

Když mám problém s někým, většinou funguje, když si řeknu, že jsme jedno Vědomí a komunikace se zlepší a pomalu se vše zlepšuje.

Ano, protože nenecháte vaše tělo útočit na to tělo, ale zůstanete v hladině Vědomí - a pak se samozřejmě to Vědomí neroztrhne, takže začne spolu-pracovat.

Jednoho člověka ale nedávám. Je to moje bývalá tchyně – buldozer všech buldozerů. Měla velký podíl na rozpadu našeho manželství a prožila jsem si s ní opravdu nepříjemné situace. Její syn se se mnou rozvedl před jedenácti lety, naše dcera měla necelé tři roky. Teď má dcera třináct. Má s ní celkem dobrý vztah, čemuž jsem moc ráda. U mě to ale není ještě úplně čisté. Nastavuji hranice, nesoudím, opravdu jsem vděčná, když jí něco koupí na oblečení, nebo ji vezme na dovolenou a podobně. Jsem nucená s ní spolupracovat, protože dcera každý druhý víkend tráví ne se svým otcem, ale s ní. Cítím její obrovskou nenávist vůči mně. Otázka je,

může se nevyřešit její nenávisť proti mně v tomto životě, může se to prostě neukončit a potká ji to v následující inkarnaci? Děkuji za vše. Lucia.

Tak, miláčku, za prvé ti musí být jedno, jestli se to u ní ukončí nebo ne, protože ona to má nastavené. Jakmile byste to odmítali, bude se to opakovat. A vy to tvoříte, tak je jasné, že to v tom osudu mít budete. Je to totiž každého věc, jak vyjde nebo nevyjde. Tohle si potřebujete uvědomit. Jste Vědomí, ne hmota těla. To znamená, že si objednáte celý děj hmotného těla tak, jak máte. Vy máte mít jenom soucit, protože ona ještě neví, že je Vědomí, a že si to dělá sama sobě. Takže až vám to bude jedno, ona se bude moct posunout. To je ignorance, co? Ale tohle je osvobozování jedné buňky druhou. Jestliže mě nemusí někdo vyučovat, má šanci se posunout. On třeba může vyučovat ještě někoho jiného, ale to už vám může být jedno. K vám ten vztah se změní. Vy buďte ráda, že je babičkou, že k vašemu dítěti se chová hezky. Je to její vnučka. Když byste to nezpracovala, a něco by vám tam překáželo, mohlo by jednou vás to potkat, že by podobné věci dělalo i to vaše dítě. Anebo potom vaše vnučka nebo vnuk, někde by se to mohlo opakovat. To je její věc, jaká je. Mějte soucit. Ten, kdo je buldozer pořád trpí, že někde něco je blbě, že by to mělo být jinak..., a chce to přerovnávat a předělávat. To je tak strašně namáhavé, doprčíc. Cítíte tu únavu z toho? Kolik jste pustili věcí, když jste začali poslouchat. Kolik jste jich třeba ještě nepustili? A nebojte, jednou odpadnou úplně samy. Ta svoboda je úžasná. A pak si vás to vezme, ten proud vás ponese sám. Budete vědět, kdy říct ANO, a kdy NE, a nebudete váhat, protože všechno bude dobře. A všechno se vyřeší, i když sáhnete pro tu „nejhorší“ variantu, která existuje, tak všechno bude jinak. Soucit a vděk. Jestliže jste ji měla ve své cestě, měla jste ji naplánovanou. Předvedla vám přesně to divadlo, které měla předehrát. Je dokonalá.

Keď chcem dosiahnuť určitý športový výkon a makám na sebe, je to negatívny črtič?

Ale ne. Já už jsem to vysvětlovala. Vy se ke svému tělu máte chovat jako k pejskovi, kterého chcete k něčemu vycvičit. To můžete. Ale nebudu se považovat za špatného, když mi to nejde. Já to zkusím. Nebude mi vadit, že mi něco nejde. Já si pro radost půjdu zaspportovat a dosáhnu nějakého sportovního výkonu. Ale budu to dělat rád. Ti, kteří o sobě budou myslet, že jsou špatní a budou znechuceni, že jim to nejde, a ti druzí budou takoví a makoví, a já toho nedosáhnu... - to vás zdemoluje, i kdyby jste třeba dosáhli výkonu, pak odpadnete. Víte, sport by tady měl být pro radost. Mnoho lidí to pro radost nedělá. Ten, kdo se k tomu staví tímto způsobem, ten na to velice brzy dojde. Takže cvičte, trénujte, dělejte věci, abyste z nich měli radost. Pak vám to dá mnohem víc, než kdybyste vystoupali na stupínky olympijských schůdků.

Sen. Zobudím sa na sen, v ktorom sa veľmi, veľmi bojím. Tiež sa to považuje za odpor?

Jestliže je to ve snu, tak ne, ale tam většinou prochází prožitek, kdy vám je oznámeno, co vlastně umíte, a co ne, protože v tom snu ještě zareagujete podobně jako v realitě tohoto života, abyste mohli zažít, takže to spíš berte jako informaci, ale neodmítejte to.

Je to někdy jako nanečisto napsané cvičení. Není to špatné si něco takhle dopředu prožít.

Ahoj, Ivanka. Ako vnímaš prácu s posvätnými rastlinami ako je ayahuasca. Vieš mi, prosím, o tom povedať viac? Chápem, že je to prejav odporu, ale aké konkrétne nebezpečenstvo tam vnímaš? Na akom princípe to vlastne celé funguje? Myslím si, že možno ak by ľudia vedeli a poznali podstatu fungovania, by sa vedeli lepšie rozhodnúť, či to absolvovať alebo nie. Ďakujem za tvoju odpoveď. XY.

Je vidět, že neposloucháte audia. Už jsem se k tomu mnohokrát vyjádřila. Jenom velmi krátce, protože mnoho lidí už to tady ví. Pamatujte si, ayahuasca není návyková, ale rozloží vám vědomí, že nahlídnete do podstaty světa. Ale je to pro vás nebezpečné. Provází vás to v oblasti takzvané bílé magie, která ještě není pokorou, protože člověk, který tam přijde a zažije ten stav, tak za prvé je mu hrozně špatně. Tam si dáte prcka nějaké tekutiny, pak si trochu pozvracíte, trochu se pokakáte, je vám hrozně špatně - a pak zažijete stav, kdy vlastně projdete. Je to něco jako když byste se nechali uměle zasvětit. Je to podvod. A většina lidí, kteří tam přijdou, si prožijí ten stav, kdy zahlídnou tyto stavy, které vy nazýváte sjednocení. Jenže ono je to neplatné. Tam trčí nebezpečí, že najednou zpychnete, když přijдете do běžného života a zjistíte, že vy víte víc, než ti druzí. Bacha, pýcha je obrovskou zátěží. Nebo tam někdo přijde: „Teď budu zachraňovat svět, budu pracovat pro Boha.“ To jsou všechno bloky. Ale samozřejmě pokud v té bílé magii ten člověk ještě je, musí si to prožít a je to pro něj dobro. Vy samozřejmě nemůžete obejít ani jednu třídu. Já jsem přišla ale pro třídu, která končí s magií. I s bílou, která je na vyšším stupínku než černá.

Takže ano, pokud má člověk nutkání jít tam, ať si to vyzkouší. To je to samé jako kdyby vás někdo uměle zasvěcoval, tak by vám otevřel vlastní čakerní systém, aby do vás vešel Bůh, který je vaší skutečnou podstatou, ale je to uměle. Vy k tomu musíte dojít po inkarnacích. Ano, vy tam v tomhle životě to zasvěcení máte, abyste zjistili dopad. Hodně lidí, kteří dnes zažijí zasvěcení, naopak má obrovské zdravotní problémy. Protože vy se po těch inkarnacích a jednotlivých utrpeních ve svých jednotlivých životech učíte přijmout to Božství. To je obrovská síla. A jestliže tělo/hmota není inkarnacemi připraveno na tuto sílu život po životě, není trénováno, tak by vás to zabilo, poškodilo. Takže za mě NE. Ale jinak, když to tam máte mít, chcete si to vyzkoušet, tak ANO.

Já jsem zažila paní, která u nás byla na statku mnohokrát. A když přišla poprvé, seděla vedle mě, obědvaly jsme spolu a ona říkala: „Já ti něco musím vyprávět. Když jsem tě slyšela poprvé, tak jsem nedala, že nemáme svoji vůli, vůli člověka. A tak jsem se rozhodla, že pojedou do Peru a vyzunknu si tu ayahuascu.“ A teď čekala mou reakci. A já: „Výborně.“ A ona: „Ty mně nevynadáš?“ „Ne. Povídej dál, to mě zajímá.“ A ona: „No já jsem to vypila, tak jsem tam dva dny ležela a bylo mně strašně, na umření. Pak se tedy otevřely dimenze a přišly bytosti, a tak jsem se jich zeptala. Napřed jsem se zeptala na člověka, který to tam s námi prováděl. A k mému úžasu o něm řekly to, co ty, že je dobrý pro svou třídu bílých mágů, kterým má vlastně umožnit tuto zkušenost. A pak

jsem se zeptala na tebe. A pak jsem viděla, jako když jsem nad planetou, a z té planety vystříknul takový obrovský stříbrný vodotrysk, jako do prostoru vesmíru, a ozvalo se - pro tuto dobu je to top.“

Pamatujte si, jak planeta letí, tak vždycky přijdou učitelé ve správnou dobu. Pro tuto chvíli je to pravda planety. Jak poletíme dál, přijdou další učitelé, další vývoj, který je přichystán - a tohle pro vás bude zastaralé. To je vývoj. Proto v každém okamžiku jste nejlepší, jací jste. Nedokonalost, kterou vy považujete za nedokonalost toho, co děláte, je iluzorní. Naopak, každým dalším okamžikem, tím, jak procházíte zkušenostmi se vyvíjíte a jste lepší a lepší...

Takže, současná vaše jakoby pro vás nedokonalost je dokonalostí, a zároveň i nedokonalostí pro příští okamžiky, které musíte prožít. To je definovaný vývoj.

Milá Ivanka, na úvod ti chcem veľmi poďakovať za tvoju prácu, čas a energiu. Mne osobne (a verím, že aj mnohým ďalším ľuďom) čo hovoríš veľmi pomáha. Vďaka. Sebarozvoju a vedomej práci na sebe sa venujem od roku 2011. Prešla som si mnohými seminármi, kurzy, prácou so šamanmi a v lete roku 2017 mi prišiel vhl'ad: Všetko je definované, nemáš možnosť výberu, všetko je dané. Prišlo to z mojej hl'bkky. Ako však plynuli dni, moje ego tento fakt nechcelo prijať. Na jednej strane tam bola beznádej, že nemôžem ovplyvniť svoj život, v čo som vtedy verila a robila všetko pre to, aby bol môj život lepší. Na druhej strane tam bol veľký strach: čo ak si moja duša vybrala ťažký osud? Po roku a pol, v novembri 2018, som sa o tebe dozvedela. To už si prednášala sedem rokov a ja som o tebe dovedy nič nepočula. To, čo si hovorila, bolo presne to isté, ako som to vnímala ja - že všetko je dané. Nikdy dovedy som sa nestretla s nikým, kto by mal tento názor. Teraz viem, že som stretávala len bielych mágov, ľudí, ktorí veria, že osud máme vo svojich rukách. Po vypočutí pár prednášok mi úplne odišli nočné úzkosti, veľmi sa mi uľavilo. Avšak vnímam, že napriek tomu, že v hl'bke viem a cítim, že to funguje, vnímam pri sebe v dôležitých situáciách silnú nerozhodnosť, dokonca až neschopnosť sa rozhodnúť. Cítim to veľmi intenzívne a to aj napriek tomu, že viem, že všetko je dané. Čím to je? Je to práca ega, ktoré vždy nájde časť ma, ktorá dúfa? Ako s tým pracovať? Stačí túto moju nerozhodnosť až paralýzu prijať a akceptovať, a teda rozhodnutie neurobiť? Alebo aj napriek tomu, že netuším, ktorá alternatíva je správna, si nejakú vybrať, niečo urobiť? Ďakujem za tvoju odpoveď. XY.

To je velice dobrá otázka, velice často ji lidi píší.

Takže si pamatujte. Ano, je tam práce ega, která má pocit, že si špatně vyberete. To je dualita dobro - zlo. Uvědomte si, že by vám správně mělo být naprosto jedno, co si rozhodnete, jestli jít doleva nebo doprava, protože to, co si rozhodnete, to bude a má být - a bude to vždycky dobře. Jak byste nabrali jinak zkušenosti, když byste jakoby šli blbou stranou? Bacha, nehodnotit jako blbou. Ten, kdo bude hodnotit to, kam se rozhodl, že to bylo špatně, je naprosto v prdeli. Ne. Je dobře, že jsem se takhle rozhodl.

Já jsem zjistil, že tuhle cestu už si nikdy nevyberu. Je přínosná. Jakmile se k tomu pak takhle postavíte, absolutně vám to převrátí svět naruby. Vy se nemůžete totiž rozhodnout špatně. Každé rozhodnutí, které v životě máte, je nastavené, je dané. Vždyť už jste to zevnitř cítila, že to tak je.

Já jsem nedávno radila jedné ženě, která má teď veliký problém v manželství, aby se jenom rozhodla. Jestli bude souhlasit, že její muž má přítelkyni a kamarádku, za kterou chce neustále odcházet a vracet se k ní do rodiny, protože mají tři děti. A ona to nedává. Ona hrozně trpí. A nemůže si pomoci. A když mu řekne, aby odešel, tak on jí řekne, že odejít nechce, protože ta druhá žena ho nechce mít doma - to, co dělá on své ženě, ona dělá jemu, ale on to ještě nevidí. Jenže ta žena se nemůže rozhodnout. On jí totiž vyčítá, že ho obere o děti a děti o něj. A ona neumí. A pozor, to bude hodně dramatické. Já, která jsem prošla stoprocentní zkušeností, bych tohle nikdy nedovolila. Já tu teď jako matka musím být pro děti. A můj muž, který rozbíjí rodinu svou vlastní vůlí, že chce žít na dvou úrovních vzájemně, to bych mu nedovolila, protože vím, že on to dělá sám sobě a že ho to dožene. A s velkou láskou bych mu to zastavila a dovolila bych mu kdykoliv, i kdyby se odstěhoval, přijít za dětmi, být s nimi, mít je rád, mohli bychom se i sejít na společném výletě. Ale jednou provždy zastavit pocity, že mě můj muž podvádí. I když on tvrdí, že ne, že to je na úrovni kamarádství, tak znáte to, ego má představy. Ta žena se zdemoluje. A teď pozor, důležité je pochopit to. Jestliže to nedokáže v tomhle životě, ona bude nemocná. Teprve potom, až bude mít nějaké bolesti nebo nemoc, a přijdou stavy, kdy jí budou jedno ty věci, které se dějí v tom následném kroku kolem ní. Ke konci života každý z vás přijde na to, že příště už to nedovolíte a v příštím životě to skutečně neuděláte. Takže bacha, vše je nastavené. Jestliže se rozhodnu doleva nebo doprava, bylo to správně. Jakmile budete pochybovat, ještě vás ego tlačí k tomu, že není všechno nastavené. A tohle potřebujete přijmout. Usmějte se na něj a řekněte: „Tak jo. Jestli mám jít doleva, tak tam jdu a je mi jedno, co tam na mě čeká. Já to chci prožít.“

Milá Ivanko, již po prvním porodu, před šestadvaceti lety, mi diagnostikovali revmatoidní artritidu. Léčba kortikoidy skoro neustále, v poslední době však vysoký krevní tlak nevládnutelný léky, které mi prostě nezabírají, plus k tomu oteklé obě dolní končetiny. Co dělám špatně? Co jsem nepochopila? Za jakoukoliv radu děkuji. S láskou Monika.

Revmatoidní artritida, a ještě takhle v mládí, to bude karmická nemoc pro vás. Ale víte, ty otoky a ty všechny věci, vysoký krevní tlak, tam to odmítáte. Ano, jestliže mám artritidu, existují poradny, dokonce v Praze je klinika, kde se tomu věnují speciálně a mají tam víc prostředků, aby něco udělali pro to, aby se člověku zmírnily následky a ty bolesti. To je velice náročné onemocnění. Týká se základu: kosti a šlachy a takové oblasti, ty se týkají vždycky první čakry. To je základní kostra těla.

Bliží se ke mně otázka, kterou vám mám pomalu zodpovědět. Bude to asi ještě nějaký čas trvat. Bliží se ke mně vysvětlení Apokalypsy svatého Jana. Já, která jsem nikdy nečetla Bibli. Pozor, já jsem si ji odžila, to znamená, že ji nosíte v sobě jako v principu, dneska jsem o tom mluvila. Nepotřebuji číst tyto věci, ale protože mi to bylo nastaveno,

tak si to přečíst musím. Do dvou dnů mi jeden velice známý človíček z facebooku, můj kamarád, poslal úplně neuvěřitelným způsobem tu Apokalypsu, tak jsem si ji vytiskla a dala jsem si ji na záchod. Takže na záchodě ji po volných chvílích čtu. Věřte mi, není to o ničem jiném, než o změně vědomí. Mnoho lidí tomu nebude zatím rozumět, nebo nerozumělo právě tomu, že tam je sedm bran neboli sedm úrovní. A to se právě týká té podstaty, o kterou tady vlastně jde. Vy se spojíte teprve s takzvanou nultou čakrou, kterou máte hluboko v planetě. Máme ji společnou. Vypadáme jako hmota, ale my v ní pouze bydlíme jako společné Vědomí. Ten, kdo přejde přes hladinu třetího oka, tomu se šestá čakra stává okamžitě sedmou, protože se otevírá spojení s hmotou v nulté čakře. A skutečně každá brána, která tam je popisovaná, popisuje stavy, které se odehrávají na příslušné čakře.

To se týká základních částí vašeho lidského těla, takže pokud v minulosti byste považovala třeba jenom za špatné, že v tom svém životě budete mít tuhle nemoc, tak už je to základní sevření na první čakře. Já vím, že je to těžké žít s takovou věcí, ale věřte mi, že když nezdemolujete tělo tím odmítáním, tak se možná, ta medicína jde obrovsky dopředu, dožijete i pomoci. Ale ať to tělo máte co nejméně zdemolované. Ty otoky souvisí stoprocentně s druhou čakrou, která hospodaří s vodou. Tam vám vadí, že se to děje, tam jsou věci, které nejsou zpracované. Takže bacha na jedničku a na dvojku.

Ahoj Ivanka, ďakujem pekne, že si tu medzi nami. Mám takúto otázku: odovzdala som moje dary, napriek tomu stále vidím.

On tě bude pokoušet, bacha. Přehlížet, nereagovat.

Vidím ľudí ako geometrické útvary (to je dobré), vidím čísla vedľa nôh a nad nimi vidím súčasne fyzické telo a ich ďalšie telá. Ignorujem to, ale stále je to tam. Ako mám postupovať? Čo s tým? Prichádza mi veľa podnetov.

Ano. On vám bude nabízet spoustu věcí, kterým jen vy jste rozuměla, když jste měla ty dary a podněty, abyste je využívala k pomoci. Já jsem vám říkala, že já naštěstí jsem to neměla přes oči, já to mám v rukách, protože to je obtížné vidět. To je náročné, takový člověk fakt chce zachraňovat svět už jenom kvůli tomu, aby sám sobě ulevil, když vidí nějaké nedostatky světa. Jenže pamatujte si: svět žádné nedostatky nemá. To je zvláštní, co, když se to tak dozvíte. Já vidím akorát sama do sebe, do své hmoty. A jenom tehdy, kdy přichází třeba nějaká platba. Ale já už se na ni těším, protože vím, že jsem s tím souhlasila, že jsem se navrátila, abych si prošla cestu zpět. Tyto věci by se mi už neděly, jenže mám smlouvu s hmotnou složkou. Když je úkol naučit někoho informačně, tak souvisí i s tím, že se nedá změnit děj ve hmotě. Já jsem si oblékla tělo, a když přišlo k tomu, kdy bych ho zvládla, tak to tělo mě vymístilo a já s tím souhlasila, takže tady ty věci se musí odehrát. Proto mám - kdysi to jedna paní viděla i na facebooku, že mě chrání takový zvláštní bílý drak, který nade mnou bdí. Tam byla tenkrát na FB veliká diskuse - jak to, že mám ochranu. Já jsem o žádnou ochranu nežádala. Ta ochrana je zespodu viděná jako iluzorní ochrana. Ve skutečnosti to

ochrana není. Já nemám odpor, takže vlastně nemám žádný zpětný útok, takže mě vlastně nic nechrání, jenom to, že proti ničemu neútočím. Jsem celé Vědomí. Takže vidíte, že ta bílá magie to vysvětluje úplně jiným způsobem, než ve skutečnosti se to děje, protože tomu jenom ještě nerozumí.

Takže, i když obrazy budou, nereagovat, nepracovat. Nesmí to překážet. Jakmile budete ve vztahu, že vám to vadí, že když jste to odevzdali, tak to nechcete, tak Satánka posilujete. A on toho využívá. Vám to musí být jedno, jestli ten obraz přijde nebo ne. Zkrátka, jako když projede kolem auto a zmizí... Takhle k tomu přistupovat. Nic jiného nemusíte dělat.

Po druhé mám pocit, že potrebujem byť prísnejšia na toho môjho Satánka, ktorý mi komplikuje aj bežný život. Mám pocit, akoby som bola s tým neužitočná a neviem sa vypnúť.

No, ale tím ho posilujete. Vy ho máte milovat, usmát se a říct mu: „Ty jsi dokonalý, bez tebe bych se to nikdy nenaučila.“ On nesnáší souhlas. On chce odpor, takže vám ho podvrhuje. On vám něco podvrhne, a pak vaše tělo vydá odpor, a vy si myslíte, že to děláte vy, že se rozhodujete. Ne. Jenom prohlížet. Milovat své tělo za to, co vás naučilo.

Ďakujem za odpovede. Poradte s jedným: v noci nad ránom sa prebúdzam a ako by sa mi čkalo. Mám pocit, že niekto myslí s výčitkami.

Co to je čkať? Aha, škytat. To jsou takové ty pověry, že na vás někdo myslí.

A alebo inak: stáva sa mi to dosť často...

Já to nemůžu přečíst, tady je jedno slovo, které nepřečtu. Pište, prosím tiskacím nebo to vytiskněte.

Nevymýšľaj, teličko, spi a daj pokoj.

Jo, to je dobré.

Niekedy to ide, niekedy nie. Čo to je?

Ano, to, co vám bude vadit, vám bude tělo dělat. Musí vám to být jedno.: „No, tak si zaškytáš.“ Tímto způsobem. Otočím se a půjdu se napít. Říká se: utopíme škytavku. Ale je to divné, že škytáte v noci. Možná by stálo za to, nechat si prohlídnout jícen. To je jenom názor. Ale zachovat tyhle psychické stavy.

Je to nepríjemné a občas sa nevyspím.

Já se omlouvám, já to fakt nepřečtu...

Takže vám to má být jedno.

Ivanečka naša, od narodenia mám krivé malíčky na nohách ako keby sa snažili vyliezť na vedľajšej prst. Čo to znamená?

Znamená to, že jste si je přála. A musíte dojít k tomu, že vám to bude jedno. Moc nepřemýšlet. Čím víc přemýšlíte, tím na nic nepřijdete, to je klasika.

Ahoj Ivanka, ahojte všetci. Mám problémy s kolenami. Viem, že kolená sú tvrdohlavosť, čo som od detstva, a sama sa čudujem, že mi začali bolieť až teraz, čo je super.

Výborně – optimismus.

Ale aj to, keď niekoho nútim, v mojom prípade manžela a deti, robiť veci inak ako chcú oni. Teda ako sa to páči hlavne mne, lebo si myslím, že je to pre nich to najlepšie. Ale samozrejme, že to nikam nevedie, oni si urobia po svojom, veď každý má svoju cestu na hľadanie šťastia. Ale ja by som za nich aj dýchala.

No, a to je práve vaše mínus.

Syn mi povie: Mami, ty si tak kontraproduktívna ... Ale zvnútra ma niečo núti ím to povedať znova a znova aj keď viem, že to nemá zmysel. Ale čo keby náhodou... Je to ego, čo ma núti takto jednat?

No jasne. Ano, vy potrebujete respektovať jejich rozhodnutí, že to chcejú udeľat tak, jak oni potrebujú. Dneska jsem o tom dokonce i mluvila, že máte nechat to svoje okolí, aby si šlo do těch svých zkoušek. Jinak vám to roztrhá trojku, tohle je záležitost trojky. Takže nějaký žlučník, něco se žaludkem, trošku slinivky, občas takový těžký kámen na břicho... Většinou na statku pak vidím takové obruče, jak v těch pohádkách, jak praskaly.

Do manžela som hustila roky, aby prestal fajčiť, ale potom som to vzdala a prestal fajčiť zo dňa na deň.

No, to je cesta! Vybodnout se na to.

A mám mnoho príhod, že to skutočne funguje. Keď nám niečo prestane vadiť, tak to zmizne zo života. Ale aby som sa vrátila k mojím kolenám. Vzadu na nohe v kolenné jamke sa mi urobila Bakerova cysta a na magnetickej rezonancii mi zistili meniskus, ktorý mi zoperovali a opravili aj chrupavku. Po operácii som už pol roka. Koleno ešte pobolieva. Je to ľavé, hmotička moja zlatá. Ale cysta nezmizla. Doktor povedal, že keď koleno nebude namáhané, že by mala splasnúť. Čo znamenajú tie cysty, čo mi majú povedať? Neviem si konkrétne spomenúť na konkrétnu situáciu, lebo bolo toho veľa v mojom živote. Vlastne je to aj jedno.

A ešte niečo. Celkovo mám problémy s pohybovým aparátom. Môžeš nám k tomu niečo povedať? Znamená to, že keď mám problémy s pohybom, že sa ťažko pohybujem v živote?

Ďakujem, že som mohla spoznať tvoje učenie, lebo ak si premietnem svoj život spätne, všetko mi do seba zapadá ako skladačka a keby som to všetko neprežila, tak naozaj by som tu dnes nebola. Ďakujem za všetko, čo ma v živote stretlo, aj keď to vtedy nebolo tak ružové. Ale dnes už viem, že to malo zmysel. Ďakujem, Daška.

Ano, když je to levá noha, víte, že tam jsou i pozice, že tam nebyl někdo dobrý. Ať vy nebo druzí. Vezměte si, když tvrdohlavě trváte na něčem, aby někdo něco udělal... Ne. Vy máte dost na tom rozhodovat se o svých věcech, ne ještě o druhých. Ti druzí si na to musí přijít sami, tak jako vy si dnes přicházíte na to, že tohle byste dělat neměla. A tam je ještě dovětek, že když ten člověk si jde udělat to svoje, že je špatný, že vás neposlechl; tak je to zátěž, a i když je to vzadu za kolenem, tak to pořád souvisí v úrovni kolenního kloubu. Je tam pořád ještě ta tvrdohlavost. A až teprve tehdy, až ji úplně odložíte (vy říkáte, že jste ji ještě neodložila), tak teprve tehdy se může věc doplatit. Takže ta cysta možná nezmizela, protože pořád ještě jedete v nějakých zajetých, sice už slabších, ale pořád ještě v nějakých takových věcech. Takže klid. Přestat. Dopřejte jim život. Najednou zjistíte, že ten váš syn vás obejmě, nebudete - kontraproduktivní... Řekne ti: „Mami, no ty jsi úžasná!“

Ahoj, Ivanka. Už dlhšie mám pocit, že ma v duchovnom vývoji brzdí strach z toho, že keď dosiahnem osvietenie a všetko sa zjednotí, tak vlastne ostanem sama...

Cha cha cha... Jo, to je pravda. Ale budete celá. Uvědomte si, že hmota vás naseká do komůrek, a dělá to tak, že vaše tělo útočí proti něčemu. A tady už útočí strachem, že zemřete, protože on umírá, ne vy. Vy jste Vědomí. A v okamžiku, kdy se vám změní vědomí, zjistíte, že nikdy jste neumřeli, ani předtím, když jste odkládali těla, a že ani teď, ani na tisícinu vteřiny, pořád vaše Vědomí žije, jenom zmlkla pusa Satánkovi. Takže on se toho bojí, tak vám tam podkládá tyhle myšlenky, že tedy - do prdele, budeš sama, bacha, bude to hrozné... Je to nádherné. Jste všechno. Nikdy by vás nenapadlo někomu ublížit. Na druhou stranu víte, na koho být přísní, protože víte, že jste přísní na toho Satana a dáváte návod svému Vědomí, které v druhém těle se osvobozuje. To je úžasné. Nic se vám nemůže stát, protože jste nesmrtelní. Ano, tohle je kristovství.

...a samota je to, čo ma v živote najviac desí.

No bodejť, to je připravené. Super, máte suprového Satánka.

Je to len hra hmoty, ktorá to veľmi dobre vie.

Ano, je to hra hmoty.

Ďakujem veľmi pekne za odpoveď a s priateľom ťa pozdravujeme.

Já vás taky. Souhlaste: „Chci být sama, chci být sama, já se těším na tu samotu.“

Ivanka, prosím ťa, keď mi v noci moja mačka masíruje rameno a pritom pradije, znamená to niečo? Je pravda, že vedia harmonizovať alebo liečiť, respektíve ťahať z ľudí choroby?

Ano. A víte čím? Měli jste někdy na klíně kočku, která přede? Tam je taková spokojenost toho zvířete, která je navenek slyšitelná, že vy najednou tak zjihnete, takže vy jste najednou taky spokojení; a tím z vás, s tou spokojeností, se pouští z té hmoty ty bolesti, které máte.

Naše Irena, když měla záchvat anginy pectoris, který byl vždycky hrozně náročný, tak se několik koček střídalo na jejím hrudníku, šlapaly si to - a po dvaceti minutách měla po záchvatu. Tam už se nikdy nevolala sanitka. To bylo super.

Milá Ivanka, prečo sa stvoriteľ Boh rozhodol, že sa naše duše majú rozvíjať v takto náročných podmienkach?

Zkuste si představit: jste úplně všechno a jste sami jako Vědomí eony věků, biliony, biliony bilionů časových jednotek. Vy potřebujete děj, potřebujete, aby se něco dělo. A je pravda, že děláte všechno sami. Až jednou odložíte tohle vaše tělo, a to jste zažili už mnohokrát, tak zjistíte že víte, kdo vám ukradl z kapsy pětikorunu, protože jste to byli vy sami sobě. Je to prdel... Vy jste si naplánovali ukradnutí, takže vaše Vědomí oblečené do jiného těla vám ukradlo: někdo pětikorunu, někdo manželku, někdo vám vytuneloval podnik... Taky jste byl i prezidentem, kterého jste v tom životě ve svém těle strašně nenáviděl, takže jste nenáviděl sám sebe. Všechno jste vy. Ta hmota svými odpory, které střílí, vám to změnil na pocit osamění v těle. Ale jakmile se sjednotíte, je to také samota, ale není to samota jako lidského těla, je to celistvost, je to Jednota. Je to krásné.

Já vím, že se blíží asi konec. Sice tady mám ještě hodně otázek, ale já jsem přinesla jedno povídání. Pamatujete si v Trnavě, jak psala ta paní o té meditaci v tom rouše, v těch šatech? Ona mi psala zase. A to je příběh, kdy jsem se málem počůrala u počítače. Takže já jsem to vytiskla. A jestli dovolíte, tak vám to přečtu. Když zbude ještě trochu času, tak budu ještě odpovídat. A když ne, tak si to někde přidám do nějakých odpovědí. Poslouchejte prosím, tam se to dozvíte, protože tohle stojí za to. Je to také Slovenka, ale napsala to v češtině, abych neměla problém, takže děkuji.

Matrace a Satánek.

Žijí v jogínském ašrámu. Žijí zde lidé z celého světa a je to skromné místo. A většinou bydlíme na pokoji po dvou. Přes den pracujeme pro ašrám a večer se setkáváme při různých 3D programech, jako jsou meditace a zpívání manter.

Jednoho večera zpíváme rudram, prastaré védské mantry v sanskrtu. Jsou věnovány Rudrovi, divokému a ničitelskému aspektu Boha, který ničí vše staré, aby mohlo vzniknout vše nové a progresivní. Účelem zpěvu je získat si přízeň a požehnání toho mocného a obávaného Boha. Miluji tento zpěv. Má v sobě něco magické, zní jako čarování. Není pochyb, pozůstatky mých černomágovských tendencí. Zpěv je však v sanskrtu, takže nevím, co opravdu zpívám.

Po skončení programu se setkávám v hale se svou spolubydlicí, Indkou Anubhuti a ptám se: „Hele, víš, o čem vlastně zpíváme?“ „Vím,“ říká Anubhuti: „Nejprve Rudru chválíme a potom ho prosíme o různé věci.“ Trochu mě to zaskočí. Myslela jsem, že to je víc duchovní. „O jaké věci ho prosíme?“ divím se. „No například aby nám dal krávu.“ „Krávu? Já nechci žádnou krávu, co bych s ní dělala? Vždyť ji ani nemám kam dát.“ Anubhuti na to: „To bylo napsáno před tři tisíci léty. To se automaticky přizpůsobuje době. Kráva dnes ve skutečnosti znamená auto.“ Cítím se zaskočená. Netušila jsem, že prosím Rudru, aby mi dal auto. „O co ho ještě prosíme?“ ptám se. „No aby zničil naše nepřátele,“ říká. „Kristepane,“ zhrozím se. Snažím se vzpomenout si, jestli mám nějaké nepřátele. Chválabohu mi nikdo nepřichází na rozum. No to nevádí, i tak mám zpěv ráda, no něco to se mnou určitě udělá.

Po zpěvu se setkáváme na pokoji, ležíme na postelích, já mám krásný pocit klidu, jako bych vyplňovala celý prostor pokoje. Najednou Anubhuti promluví a já mám reálný pocit, že to mluvím já z jejího těla. Panebože, myslím si, už jsem se úplně zbláznila. To mám za to, že s ní bydlím na jednom pokoji tak dlouho. Zítra požádám, aby mi konečně dali samostatný pokoj. Mám obrovské štěstí. Samostatných pokojů je málo, ale jeden se právě uvolnil. O pár týdnů se už stěhuji. Stěhuje mě Džaja, což v překladu znamená Radostný. Sedne mu to, je to opravdu radostný člověk. Ptá se mě, jestli chci, aby mi přinesl matraci. Ale když ji chytí, kroučí hlavou a říká: „Je stoletá, patří do smetí.“ Souhlasím. Musím uznat, že mě tlačila, a tak se těším, že v tom druhém pokoji budu mít lepší.

Můj nový pokoj je útulný, ale tak malý, že kromě postele se tam skoro nic jiného nevejde. Ale jsem šťastná, že ho mám. Vždyť postel je to nejdůležitější. A matrace, ach, hned se na ni s velkou radostí vrhám. Ale bože, co to je? Do zad se mi zařezávají struny a zadkem se propadám do jámy. Vždyť je daleko horší než ta předešlá. Co dělat? Víím, že ašrám mi těžko koupí novou, a že nemají peníze. Tak se rozhodnu, že si ji koupím sama. Jsme však v horách, takže jediná možnost je internet. Beru si mobil, googluji, vidím jednu z paměťové pěny. Prý se na ní spí jako na obláčku: „Ó, obláček, to je ono. Chci obláček.“ A za pár dní už mi ze skladu volají, že mi přišel a že si pro něj mám přijít. „Ach, jak by se mi hodilo takové nákladní auto!“ Říkám si: „Nemohu však čekat dokud mi ho Rudra nezmaterializuje do života.“ A tak mi nezbyvá, než poprosit o laskavost toho Radostného, který má k dispozici malý stěhovací vůz. Za chvíli už mám novou matraci na pokoji. Těším se jako malé dítě. Budu spát na obláčku. Matraci vybalím, ale co to? Vyvalí se z ní nepředstavitelně hnusný, odporný chemický zápach. Je tak silný, že okamžitě běžím otevírat okno. Bože můj, zaplaví mě obrovská vlna neštěstí: „No nic,“ říkám si. „Všechno je dobré, jak říká Ivanka. To se vyvětrá.“ A kladu matraci na postel.

Prožívám první noc se svou novou matrací. Nespím. Ten zápach! Zdá se, že je stále větší. Smrdí už z něj celý pokoj, smrdí mi i pyžamo, a dokonce i já sama. Nevěřicně všechno očichávám. Zdá se, že je to spodní část matrace, co smrdí nejvíce. Tak si беру malý nožík, jediný co mám, a začnu matraci ořezávat. Po čtyřhodinovém pidlikání se matrace konečně ořízla. Dívám se na výsledek. Ježíš, ta je tak tenká, že se nedá na ní

ani sedět, natož spát. Uprostřed má díru a smrdí stejně jako dřív. Všechno je dobré, jak říká Ivanka. Chlácholím se a smířená uléhám na to, co bylo kdysi matrací.

Ráno vytahuji zase mobil a googluji. Vidím jednu matraci, prý se na ní spí také jako na obláčku a je přitom levná, nejlevnější na trhu. Úžasně se těším. Obláček je definitivně to, co potřebuji. O pár dní už mi ze skladu oznamují, že je tady. Beru tedy tu starou do smetí. Vleču ji z třetího patra po schodech, doufajíc, že mě nikdo nevidí. Ještě štěstí, že smetí jsou hned vedle budovy. Najednou se objeví Ester, co bývá na patře pode mnou. „Třeba ti pomoci?“ ptá se. „Ne, ne, určitě ne,“ vehementně namítám. Přesto ho bere za jeden konec a už ho vlečeme spolu. „Co to má za formu,“ diví se: „Že takové matrace vůbec prodávají!?“ Nic na to neříkám. Vydechnu si, když je v odpadcích. Mise matrace – smetí je úspěšně završena, takže volám Radostného, zda by mi nedonesl novou matraci. Vypadá udivený, ale nic neříká. Za chvíli to už rozbaluji. „Hurá, nesmrdí,“ říkám. S radostí se na ni házím. Ráno se však probudím a nemůžu se hýbat: „Prý obláček. Kámen! Že vůbec mohou něco takového tvrdého vyrábět.“ A tak znovu googluji.

Hele, to je nekonečný příběh.

Tentokrát musím mít tu nejměkčí matraci na světě. Vidím jednu, mají ji dokonce v obchodě, což je relativně nedaleko. Je sice drahá, ale není pochyb, je měkká. A tak když mi o pár dní volají ze skladu, že mi přišla, ptám se Radostného, jestli by mi ji nepřinesl a ta, co mi před pár dny donesl, zda by neodnesl, že ji musím vrátit. Radostný už působí méně radostně, ale i tak už za chvíli matraci rozbaluji: „Jé, nesmrdí.“ Ale co to? Je nějaká dlouhá. Je tak dlouhá, že zabírá celý pokoj, je od stěny po stěnu, takže tam nemůžu projít. Nemůžu tomu uvěřit. Jak jsem si jen mohla nevyšimnout, že je to prodloužená velikost? A tak zase volám Radostného, aby mi matraci vyměnil. Radostný je už zjevně všechno, jen ne radostný, ale jako správný jogín vlídně přikývne.

Taky se učí.

Jednu matraci mi do obchodu odváží a další mi z obchodu přiváží. Tentokrát je to ta správná velikost a s obrovskou nadějí si lehám. Ale co to? Klesám a klesám a klesám, už jsem skoro na dně. Namísto polohy vleže se najednou ocitám v poloze sedmo. „Kristepane, na tom se nedá spát. Lidé potřebují v noci ležet a ne sedět. No nevádí,“ utěšuji se. „Ivanka říkala, že je vše dobré. Pár nocí si posedím, a pak se uvidí.“

A zase googluji. Tentokrát si kupuji matraci středně tvrdou. Radostného už však nemohu požádat o laskavost. Navíc nechci, aby věděl, že jsem si koupila další. Už tak si určitě myslí, jak jsem praštěná, a tak si kupuji takovou, co přijde v maličkém balíčku. Prý ji stočí, vysají z ní vzduch. Ježíš, jsem spokojená. Tu si přinesu sama i s vozíkem na praní. Za pár dní mi volají ze skladu. Prý mi přišly dva balíky. „Cože, dva balíky? Jak je to možné?“ Celá zvědavá se vydávám s maličkým vozíčkem do skladištní budovy. Dnes je speciální den, Šivaratri. Dnes prý opakování Šivova jména přináší lidem mimořádné požehnání. Šiva je modrý, a tak jsme všichni oblečeni v modrém. I já mám na sobě modré pundžábí, indické kalhoty s tunikou, zcela nové. Anubhuti mi je nedávno přinesla přímo z Indie. Jsem hrdá, jakou má nádhernou

indigovou barvu. Do skladu vedou dvě cesty. Rozhodnu se pro tu méně frekventovanou, vedoucí přes les, abych se vyhnula lidem a zbytečným otázkám.

Za chvíli se spustí déšť. Vzápětí si všimnu zajímavého úkazu, začínají po mně stékat čůrky modré barvy: „Mé krásné inkoustové pundžábí. Tedy ti Indové by také mohli používat kvalitnější barviva. No nevádí.“ Říkám si: „Všechno je dobré, jak říká Ivanka.“ A kráčím dál a tečou po mně čůrky. Po chvíli si všimnu, že se proti mě blíží nějaká postava: „Ježíšmaria, Radostný. Kde se tu bere?“ V pudu sebezáchovy skáču za nejbližší strom, ale strom je tak tenký, že z něj vyčnívám já i vozík. Takže zpoza něj vylezu a pokorně kráčím dál. „Kampak, kampak s tím vozíčkem?“ ptá se Radostný. Říkám: „Ale, jdu prát.“ Vozík je prázdný a prádelna je opačným směrem a rychle dodávám: „Ale nejprve se jdu projít.“ „V tomhle lijáku?“ diví se. Déšť se mezitím skutečně proměnil v liják. „Ale já mám liják ráda,“ říkám. Divně se na mě dívá. Podívám se na sebe. Proudem ze mě stéká barva. Jsem modrá od hlavy až po paty jako Šiva. A pode mnou je jedna obrovská inkoustová kaluž. „Tak příjemnou procházku,“ říká Radostný.

Ve skladu mě opravdu čekají dva balíky. Jsou stejné od téže firmy. Není pochyb. Jsou to dvě identické matrace: „Jak se to jen mohlo stát?“ Přemýšlím: „No dobře, tak jo.“ Je jasné, že do vozíku se nevejde ani jedna, natož dvě. Bezradně tam stojím. Co dělat? Napadá mě: „Ještě je tu 3D modlitba.“ A už si mumlám: „Drahý Rudro, prosím, odstraň mi tuto překážku, drahý Šivo, prosím, požehnej mě i s touto matrací.“ Náhle se spoza regálu vynoří Georg, co dělá ve skladu. „Hele, snad nechceš naložit ty balíky na ten minivozík?“ ptá se nevěřičně. Vzápětí mi je nakládá do svého auta a už se ženeme směrem, kde bydlím. Jsem šťastná. Žehnám Georgovi, Rudrovi i Šivovi.

Matrace jsou ovšem zase zklamáním, jsou tvrdé. Jsou však lepší než ty ašrámské, a tak se rozhodnu, že si přece jenom jednu nechám. Ale co s tou druhou? Volat Radostnému nepřichází v úvahu. Chvíli ale stojím, a pak dostanu spásonosný nápad. Vedlejší pokoj je dočasně neobydlen. Savitrí, která tam bývala, odešla do Austrálie a má se vrátit za dva měsíce. Dám tam moji matraci a tu stoletou ašrámskou odveču do smetí. Savitrí bude vděčná, až se vrátí. Jsem spokojená, jak jsem to vymyslela. Matrace je jako olovo, ale statečně ji vleču po zemi z jednoho pokoje do druhého. Konečně je tam. Dívám se na tu postel. Dívám se, je jiná než moje. Je nějaká hrozně vysoká. Je vrchní díl z původně poschodové postele a když na ni dám ještě tuto vysokou matraci, bude to postel jak pro obra. Říkám si: „Jo, okey, Savitrí má skoro dva metry, pro ni to bude akorát.“ A už vyměňuji matrace. Jsem zpocená, ale výsostně spokojená s výsledkem: „Ó, ta bude šťastná po letech spaní se strunami v žebrech!“

O pár dní, z ničeho nic, na dveřích Savitrinina pokoje se zjeví nová vizitka. Co to má být? Jdu blíž a co nevidím: na ní je jméno Marie Gonzales. „Proboha,“ říkám si. „Snad to není ta mrňavá baculatá Mexičanka, co tu v ašrámu byla před rokem?“ Ve špatné předtuše čekám do večera. Večer uslyším na chodbě hluk s kufry. Otvírám dveře a je to tady. Skutečně je to Marie. Její rozesmátá kulatá tvář se rozzáří štěstím, když mě spatří. Radostně se vítáme a silně se obejmeme. Je tak maličká, že mi dosáhne sotva po paže. Vzápětí už Marie mizí ve svém pokoji. S úzkostí čekám do druhého dne, co bude. „Ježíš, jak si poradila s tou postelí?“ Přemýšlím, co dělat. Původní matrace je v

odpadcích, to se nedá vrátit. Asi bych se jí měla s tou matrací přiznat. Ale jak zdůvodnit, že jsem dělala, co jsem neměla? Mám nápad. Když tu byla před rokem, vysvětlovala jsem jí, že nemáme svobodnou vůli. Takže teď bych mohla vycházet z této duchovní premisy. Po chvíli zvažování tuto alternativu opouštím. Marie tehdy nebyla o naší svobodné vůli až tak přesvědčena. No, snad se na tu postel nějak vyšplhala. Ráno jí klepu na dveře. Mariina angličtina není zrovna nejlepší. Spoza dveří se ozve: „Počkej, zabijím malá zvířátka.“ Jsem zvědavá, jaká malá zvířátka zabíjí. Po chvíli otevírá, v ruce pantofel, kterým právě zaplácla brouka. Smějeme se. „Tak co, Marie, jak se ti bydlí?“ ptám se nesměle. Marie stojí vedle postele, postel je jí až po paži, směje se, až se zajíká. „Super, vše je super, jen na postel musím pokaždé vyskočit, když se na ni chci dostat.“ Říkám: „Ani se nedivím, v životě jsem neviděla tak vysokou postel. Neboj, požádáme o nižší.“ Jdu do svého pokoje a přemýšlím. Než jí postel vymění, bude to trochu trvat. Ale pomoci jí je třeba hned: „Tak jí třeba koupím nějaké štokrle.“ Není to však jednoduché. Nejbližší obchod je vzdálen padesát kilometrů a žádná doprava. „Do prdele, zase potřebuji to auto.“ Začínám nahlas zpívat Rudram, ale zní to falešně. Navíc nevím, jestli ho náhodou neprosím, aby zničil mé nepřátele. Takže se raději rozhodnu zeptat se kolegů, zda tam náhodou nemají cestu autem. Nikdo však nemá. Zbývá mi jediná možnost – taxík. Ale jsem pevně rozhodnuta zachránit Marii. A tak si ten taxík objednávám.

V obchodě vidím štokrle – ó, jaká krása! Stojí jen pět dolarů. Konečně přicházím domů se štokrletem. Vyšel mě spolu s taxíkem na sedmdesát dolarů, ale jsem šťastná. Marie bude zachráněna. Klepu jí na dveře. Chvíli to trvá, dokud mi neotevře a říká: „Vždycky mi to tak trvá, než slezu z té postele...“ Vzápětí mi demonstruje, jak na postel vyskakuje a seskakuje. Vyhodí se do vzduchu jako ryba a přistane na posteli břichem. I dolů seskakuje z polohy ležmo břichem. Obě jsme v obrovském záchvatu smíchu. A když už zvládneme mluvit, říkám: „Marie, mám dobrou zprávu. Mám pro tebe štokrle,“ a vytahuji ho. Marie chválí: „Och, a ty ho nepotřebuješ?“ „Ne, já mám taková tři,“ lžu. „Jen si ho vezmi.“ Marie se těší. Postaví se na štokrle, a pak se vyškrábe na postel. „No, takhle se to dá,“ říká udýchaně. Je celá natěšená, cítím obrovskou úlevu. O pár dní později mi Marie s rozzářenou tváří klepe na dveře: „Vyměnili mi postel.“ Dívám se na to. Tak nízkou postel jsem ještě neviděla. Ty nohy tedy pořádně uřízli. No, pro Marii je ta postel tak akorát, takže se zase těšíme.

Já zatím spím na matraci číslo pět. Je sice lepší, než ta ašrámská, ale po pár nocích i tak začínám cítit rameno. Co dělat? Další matraci si už opravdu nemohu koupit. Ale taková tenká pěnová podložka na matraci, ta by se dala. A tu dokonce ze skladu i sama dokážu přinést. A tak za pár dní už ji šťastná rozbaluji. Odstráním obal: „No to snad ne!“ Chemický zápach, ale jaký! Matrace číslo jedna byla proti tomu voňavka. Běžím otevřít okno. Nemůžu tomu uvěřit. A po tom všem úsilí a peripetiích jsem zase tam, kde jsem byla na začátku své matracové ságy. Bezmocně si sedám na postel a po chvíli mi to všechno začíná být podezřelé, že by to všechno byla náhoda? A najednou mi svitne - Satánek. Jasně, jak jsem nemohla nevidět, že v tom měl prsty. Vždyť jsem chrlila jeden odpor za druhým. Není divu, že mi žádná z matrací nefungovala. S každou další jsem jen opravovala tu předchozí. A pokud mi ten zápach a matrace budou nadále vadit, tak mi ta moje matracová sága pravděpodobně nikdy

neskončí. Pokorně si tedy lehám na podložku i na matraci. Lehám si na ni, rameno mě netlačí a já mám dojem, že ten zápach se mi začíná konečně líbit. /Potlesk/

Přesně takhle to pracuje. A věřte mi, že kdyby jí to nevadilo, a už jsem vám vyprávěla hodně svých příběhů, že vám někdo tu matraci novou, anebo cokoliv jiného, co zrovna teď byste potřebovali, doručí. A to je ono.

Tak, ale my teď máme ještě čas, Dan tady nikde není v dosahu... /smích/ Já tě nevidím, Dane...

Milá Ivanka, mám dvanástočnú dcéru a má diabetes prvého typu, cukrovku má zistenú dva roky. Nechce to prijať, cíti sa nepochopená. S príchodom puberty sú glykémia dlhodobo vyššie. Je unavená, bez energie, ráno ťažko vstáva a počas dňa ju stále čosi bolí - hlava, nohy... Odmietá chodiť do školy, ale musí, som nekompromisná. Ak je jej zle, nechám ju doma maximálne jeden až dva dni na zotavenie. Snažím sa ju zapájať do bežných aktivít doma. Ale som unavená. Čo robiť? Ďakujem.

Cukrovka je záležitostí třetí čakry, je to slinivka. Uvědomte si, že jestliže to dítě cokoli bude odmítat, nebo člověk kompletně, když odmítáte jakoukoli věc ve svém životě - tam musela také něco odmítat, aby se sevřela třetí čakra a aby vzniklo onemocnění do třetí úrovně. Jestliže odmítá i tu nemoc, pozor, ona by se mohla skutečně i vyléčit, to by šlo, ale musela by ji přijmout. Ona se potřebuje naučit radovat ze života, přijmout svůj život i s tou cukrovkou. Což je vyšší úkol, než předtím měla. Tam napřed byly původní pesimismy, které vlastně vytvoří nemoc, ale vy pak ještě musíte mít větší zátěž. Učení pokračuje. I to, že dostanete nějakou nemoc vás od toho života neodtrhne. Máte žít dál. Jakmile tam bude to odmítání... Děláte to dobře, že se jí snažíte zatáhnout do života, ale mějte trpělivost - a ani vy nesmíte odmítat děj, společně se učíte. Je těžké naučit druhého člověka optimismu. Ale aspoň trochu byste i vy ho měla předvádět, aby ona věděla, kde brát inspiraci. To je strašně důležité. Vy nejvíc své potomky naučíte příkladem. Ne tím, že budete vědět, jak by se to mělo dělat. Takže optimismus obě dvě. Neodmítat děj. Mám cukrovku. Tak mám cukrovku, ale já s tím chci žít. Když s tím budu žít dobrý život, bude to parádní. Když s tím budu žít nedobrý život, bude to horší. Tohle je záležitost odmítání a nerespektování dějů v osudu.

Milá Ivanka, mám deväťročného syna. V troch rokoch sa začal zajakávať len na začiatku vety. Odmala je vzdorovitý. U logopedky bol dvakrát a ani raz sa u nej nezapájal, preto mu dala na doma len dýchacie cvičenia.

Tady je záležitost závadná v komunikaci. I to, že se dítě začíná zajíkávat, může být ze začátku nastaveno tím, že se bojí říct to, co má říct, aby ta pravda byla přijatá. To je také varianta. Anebo se bojí před někým mluvit, že ho třeba za něco potrestá, nebo vynadá za ten názor nebo za tu věc, kterou chce říct. Nebo před někým bude mít velký strach. Může to být ve škole, ve školce, může to být před někým z rodiny. Nemusíte to

být vy, může to být třeba dědeček, kdokoliv. A nebo třeba i mezi dětmi, to taky může být.

Intenzívne sa to prejavilo až teraz v deviatich rokoch. Je to o veľa silnejší, keď chce povedať vetu, nevie sa nadýchnuť a vydať zo seba slovo. Začal si to viac uvedomovať a hanbí sa komunikovať.

Ano, to už je vyšší stupeň. Zádrhel je v komunikaci.

Má problémy v škole, ale niekedy komunikuje bez problémov. Často je nervózny, netrpezlivosť a zlosť sa prenáša až do agresivity.

Zkuste vysledovat, kdy nemá problém. On třeba nebude mít problém tehdy, kdy bude znát to téma, o kterém se mluví, kdy v něm bude, jak se říká, jako ryba ve vodě, kdy si bude jistý. Tam možná bude i záležitost sebezposuzování, jestli jsem dobrý nebo špatný. Nechce být třeba špatný, nebo horší před ostatními. Potřebujete dobře pozorovat to své dítě a mluvit s ním. Vysvětlit mu, že pokud bude chodit k té logopedce, před kterou se nemusí stydět, protože všechny děti, které tam chodí, mají nějaký problém. A pozor, ne jenom děti, tam chodí i dospělí, logopedi se věnují i starým lidem, kteří jsou třeba po mrtvici, a ztratili tu komunikační úroveň, a špatně vyslovují nebo se také zajíkávají. Takže to není záležitost něčeho, že je špatný, on není špatný. On se musí napřed přijmout takový, jaký je, aby mohl pokračovat. Takže krok za krokem jakoby odbourávat ty schody.

Fyzicky ma napadol. Vraj periférne vidí duchov, bojí sa tmy, komunikácie s ním. Snažím sa ho vždy upokojiť a vysvetliť, že to agresívne nie je on. Keď sa upokojí, vždy sa ospravedlní, že ma ľúbi a že ho to mrzí.

Ano, tam je nějaký strach, jestli tam tedy někoho vidí... Zklidňovat, zklidňovat, není čeho se bát.

Som vyčerpaná, chodím k logopedke, vybavujem neurológa aj psychológa, v škole ho vie všetko, čo sa mu nepáči, vyprovokovať k zlosti.

Ano, on odmítá i na třetí čarkře, tam bude víc čaker. Tam bude jednička, proto se nevyjadřuje, bojí se, že bude špatný. Tam je toho hodně.

So spolužiakmi sa bije, lebo bijú jeho. S manželom sa nie vždy zhodneme na výchove, ale snažíme sa spolupracovať. Jeho to ešte viac podnecuje k drzosti. Ako ďalej?

Ano, to je hodně složité. Klid. Ta agresivita - vždycky blok na jedné čarkře podporuje blok na další čarkře - a to navazuje. Takže, když začne být agresivní, vysvětlit mu, že vlastně nemusí být agresivní. Tam je pocit útoku, že svět útočí na něj, proto on se brání. On je vlastně v pasti a nemůže za to. Hodně mluvit, vysvětlovat, nezlobit se na něj. Potřebujete mu vysvětlovat, že tak, jak se bude chovat ke světu, tak se bude svět chovat k němu, že agresivitou to nevyřeší. To je hodně náročné. Klid. Nebuďte z toho

nešťastná. Všechno se dá zvládnout, ale chce to čas, trpělivost, domluvu. Domluvte se s logopedkou, jestli nemá takový nějaký obtížnější případ, kdy to s dítětem takhle řešila, a jestli třeba nemůže přispět nějakou radou, protože oni toho prožívají hodně, těch případů je velmi mnoho.

Milá Ivanka, súhlasím so všetkým, čo vravíš. Verím, že všetko je dané a že všetko je to v poriadku. Mám však na teba otázku: asi posledné dva roky mávam intenzívne úzkosti. Väčšinou sa zobudím v noci asi po piatich hodinách spánku a cítim sa veľmi zle.

To vám dělá tělo.

Prichádzajú mi rôzne myšlienky, ktoré za bežného dňa nemám. Sama nechápem, odkiaľ sa berú.

Pamatujte si, vy jste odděleni hmotou od své původní reality. A v té hmotě máte vaší vůli Boha nastavenou míru odporu, to znamená i myšlenek. Myšlenky jsou nahrány ve vašem těle. A pozor, je tam nahraný i program. I vize, nápady, talenty, všechno je tam. Nic není vaše. Nic vám nepatří. A všechno s tím tělem odložíte. Jenom se potřebujete protáhnout dějem s vaším tělem oblečeným. To znamená, že vše, co se děje, je dobré a chtěli jste to. Jakmile se v noci budete budít a budou tam ty úzkosti, divné stavy, budete odmítat, že vás to budí, že je vám divně, nebudete to chtít, tak to bude pokračovat. Potřebujete pochopit princip. Posilujete hmotné vědomí odmítáním. Když vám to bude jedno, otočíte se na druhý bok, bude vám jedno, že se cítíte divně, bude vám jedno, že vám je špatně, tohle všechno potřebujete dodržet, aby to odpadlo. Takže vy jste si to tam nastavili. To je vaše vůle, že prokouknete hmotu a projdete s ní.

Alebo sa ráno zobudím a celým telom mi prebehne intenzívna úzkosť ako keby ju precítila každá bunka.

Ano, to je poryv těla, protože odmítáte. Vám to musí být jedno. Lidé, kteří mají deprese, mají dlouhodobé pesimismy. Takže přijde silnější poryv, a najednou přijde deprese, ošklivý stav. Kdybyste si to jenom prohlíželi a bylo by vám to jedno, jen byste se na to chvíli koukali, tak to zmizí. Už by zmizely i ty pesimismy, kdybyste to dokázali. Občas vám to tělo řekne - všechno je blbě, můj osud, moje peníze, podívej, jakého máš partnera, to je hrozné, a to dítě se taky moc nepovedlo, ještě je drzé, neučí se...

Ne, všechno je dobře. Ze všeho si můžete udělat přču.

Musíme se loučit, musíme končit, v deset tady totiž musí být zavřeno. Takže někdy příště. Mějte se moc hezky. Všem vám mávám. Slováci, jste úžasní. Gratuluji k té vaší nové prezidentce. Užijte si to a zase přijedu. Čau. /Potlesk/